2011
КВІТЕНЬ
№4 (221)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПАСХАЛЬНЕ ПРИВІТАННЯ ПРОТОІГУМЕНА

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УГКЦ

ВТІЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРАВОВІРНОСТІ

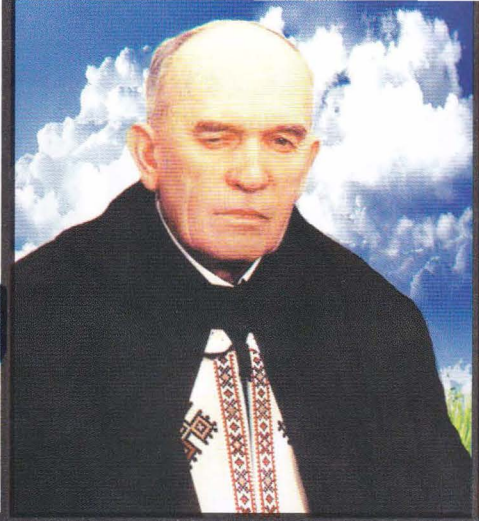
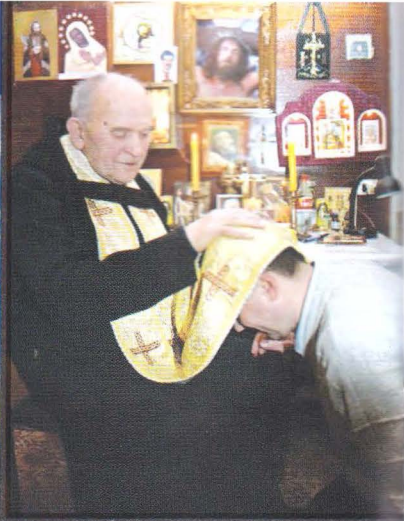

о. Антоній МАСЮК, ЧСВВ
(20.05.1917 – 07.03.2011)

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА ... 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ ... 6

Покровитель на травень:
ПРАВЕДНИЙ ЙОВ, 19 ТРАВНЯ ... 7

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ЄВАНГЕЛІЯ ... 8

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК – ГЛАВА УГКЦ ... 10

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ЗІЙШОВ НА ПРЕСТІЛ ГЛАВИ УГКЦ ... 11

ПРОПОВІДЬ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ШЕВЧУКА, ГЛАВИ УГКЦ, З НАГОДИ ВВЕДЕННЯ НА ПРЕСТОЛ ... 13

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ
СТРАСТІ ЧИ ВОСКРЕСІННЯ ... 15

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
РУКИ АНГЕЛІВ І БАТЬКІВ ... 16

Христина БАГРІЙ
КОЛИ ВТРАЧАЄМО КОГОСЬ ... 17

Віктор ПОЛЄТКО
ВТІЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРАВОВІРНОСТІ ... 19

«ІЗ ПОРОЖНЬОГО В ПОРОЖНЄ НЕ НАЛЛЄШ» ... 20

БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ ... 25

ВЕЛИКДЕНЬ СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ПАСХИ ... 26

КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» ... 28

ДОМАШНІ УЛЮБЛЕНЦІ ХОМ'ЯЧКИ ... 28

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК» ... 30

ОТЕЦЬ МАРКІЯН МАТЕЙ КОГУТ, ЧСВВ ... 31

УПОКОЇВСЯ В БОЗІ ПЕРШИЙ ЄПИСКОП СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ... 33

ПОМЕР ДИСИДЕНТ ІВАН ГЕЛЬ ... 34

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ОДИН З НАЙАКТИВНІШИХ ДІЯЧІВ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ ... 35

ЄПИСКОП ІРИНЕЙ БІЛИК, ЧСВВ, КАНОНІК ПАПСЬКОЇ БАЗИЛІКИ МАРІЯ МАДЖОРЕ ... 36

Ірина МАРТИН
БЛАГОСЛОВЕННЯ НА НАРОДЖЕННЯ ДІТЕЙ ... 38

НАСТАНОВИ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО (IV СТ.) ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ... 39

Бр. Михаїл ЛЕХНОВСЬКИЙ, ЧСВВ
СИЛА У БЕЗСИЛЛІ ... 43

Христина БАГРІЙ
ПОКЛИК КОЖНОГО ... 44

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК,
НАС ПОЄДНАЛИ ДВІ СВЯТИНІ – БОГ І УКРАЇНА ... 45

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
АПОСТОЛ ПРОКАЖЕНИХ ... 46

о. Василь Богдан МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
ЗВЕРШИЛОСЯ ... 48

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ ДЗВІН» ... 50

НА ОБКЛАДИНЦІ: Блаженніший Святослав Шевчук Глава УГКЦ

МІСІОНАРЧИК

РАДІСНО ЗВІЩАЙМО ПЕРЕМОГУ ХРИСТОВУ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

Святкуючи щороку світлий празник Христового Воскресіння і дякуючи Богу за неоціненний дар вічного життя і спасіння, намагаємося зрозуміти Його задуми і шляхи Провидіння, якими провадить людство і кожного з нас зокрема, пізнаючи бо їх, єднаємося міцніше з Божою волею отримуємо запевнення вічного щастя у Небесному Царстві. Влаштовані ми так, що зі своєї природи прагнемо до постійного вдосконалення і покращення, очікуємо, що й оточуючий світ ставатиме дедалі кращим та досконалішим. Однак, плин життя вносить свої корективи у наші плани і надії, ми відкриваємо іншу діалектику розвитку подій – вони не тільки виглядають збоку, як хвиляста лінія, але й мають тенденцію до перманентного погіршення. Не раз доводиться чути, наскільки люди розчаровані, наприклад, останніми політичними подіями. Адже ми надіялися, що після так званої Помаранчевої революції підемо шляхом розвитку й укріплення демократії, натомість, отримали згортання демократичних процесів, поглиблення кризи. Скажемо також, що цілий світ надіявся: після падіння комуністичної імперії Радянського Союзу та закінчення «холодної війни» розпочнеться стрімкий розвиток людства без воєн та ненависного протистояння. Але ми потрапили у нову фазу прихованого військового протистояння, ненависті та поглиблення терористичних загроз. Двадцять п'ять років після Чорнобильської трагедії ми надіялися, що вже ніколи людство не опиниться на межі ядерної катастрофи, сьогодні ж бачимо, як розгортається нова трагедія на атомній електростанції в одній з найбільш технічно розвинених країн – Японії.

Люди питають – що це? Знаки кінця світу? Невже Бог не бачить наших страждань і розгубленості? Проте, коли пильніше приглянемося до історії, то відкриємо, що ми далеко не перше покоління, яке ставить перед собою подібні за-

питання. Світова цивілізація розвивається, але не постійно в напрямку покращення, а радше методом нових проб, помилок, вистражданого прогресу і болючих падінь. Зближаючись до остаточної розв'язки історії, бачимо тим часом, що тривалим залишається тільки одне – Слово Боже. Апостол Павло підтверджує це словами: «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки» (Євр. 13,8). Власне, своїм приходом на землю Друга Особа Божа, Боже Слово, внесла у непевність цього світу найбільшу стабільність і надію – хто вірує у нього, не осоромиться, той осягне вічне життя і радість у Святому Дусі, оглядання Бога не як у дзеркалі, неясно, а безпосередньо, і цих радощів від того, хто увірував, ніхто не зможе забрати.

Українська Греко-Католицька Церква ласкою Святого Духа обрала свого Главу, блаженнішого Святослава Шевчука. У багатьох ще до вибору виникало багато запитань – хто стане главою УГКЦ? Якими будуть його рішення? Як попровадить він Церкву у теперішніх непростих суспільних обставинах? Хоча, вже самі такі запитання виявляють недовір'я до Божого Провидіння! Адже глава Церкви – не стільки політична фігура, скільки духовний батько, який об'єднує вірних Церкви навколо себе і є знаком церковної, католицької єдності для християн. Суспільно-політичні обставини змінюються, Церква реагує на них, можемо сказати, з попеременним успіхом – коли більш відповідно, а коли менше. Та незмінним залишається одне: проповідування Божого Слова, служіння Святих Тайн, турбота про спасіння людини. У цьому важливо, щоб Верховний Архиєпископ залишався знаком присутності Христа між нами та знаком єднання із цілою Вселенською Церквою, бо «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки».

Сердечно вітаємо всіх греко-католиків з цією радісною подією, обранням Глави УГКЦ, особливо вітаємо Блаженнішого Святослава та зичимо йому наснаги та натхнення Святого Духа, щоб міг мудро провадити Божий люд дорогою правди і спасення. Нехай воскреслий Христос благословить всіх нас, наші родини, цілий український народ, щоб ми могли всі єдиним серцем і устами радісно сповіщати Його перемогу над адом і смертю, без огляду на тимчасові обставини і труднощі: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував!»

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
Христина МИХАЛЮК

Коректура:
Віктор ПОЛЄТКО

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото:
бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 31.03.2011 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2011

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

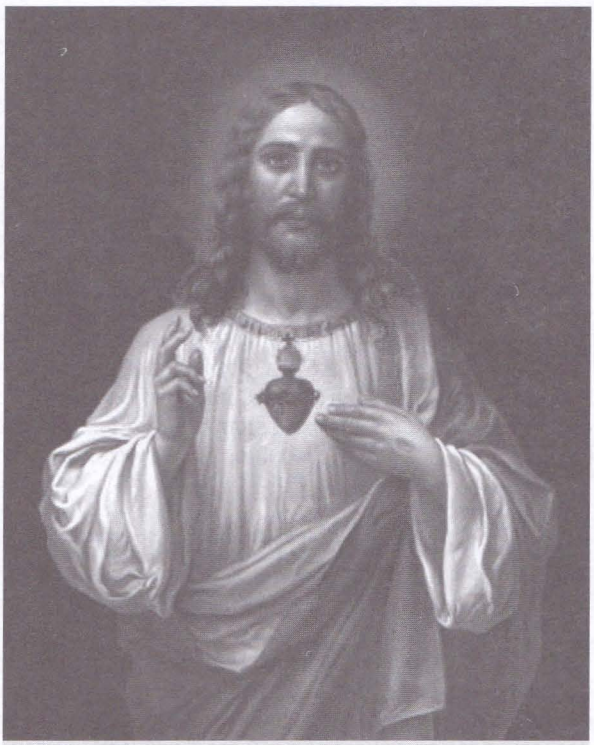

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб Церква через достовірне голошення Євангелія вміла подавати майбутнім поколінням нові мотиви для життя і надії.

МІСІЙНИЙ: Щоб місіонери через проповідь Євангелія і свідчення життя вміли донести Христа тим, які Його ще не пізнали.

МІСЦЕВИЙ: Щоб національна свідомість українців Сходу пробуджувалася з бажання знань про минуле своєї Батьківщини.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб працівники засобів комунікації завжди з пошаною ставилися до правди, солідарності й гідності кожної особи.

Святіший Отець Бенедикт XVI висловлює думку, що в нас час, «коли народжується новий спосіб сприймання та думання», а людина сама стала «здобиччю інформації», як додає письменниця Ліна Костенко, потрібно черпати євангельську мудрість – духовну інформацію, щоб не втратити людське обличчя. Поряд із великими можливостями з'являються й певні обмеження та упередженість у стосунках, ризик формування фальшивого образу себе й інших, що може призвести до небажаних наслідків. Тобто, коли увага до особи, навіть позитивна, стає неприродною, а деколи й принизливою, то це свідчить про дикість і крок назад сучасної культури й поведінки окремих осіб. Звіщаючи Євангеліє через медіа, слідкуючи за думкою Папи, ЗМІ мали би «не лише включати відкрито релігійний вміст у різні платформи сучасних засобів, але також у своєму цифровому профілі та способі спілкування цілеспрямовано свідчити про рішення, уподобання та судження, глибоко сумісні з Євангелієм». Тоді вміння подати правду без образи іншого буде свідченням, що людина навчилася «порати землю».

МІСІЙНИЙ: Щоб Господь дарував Церкві в Китаї витривалість у вірності Євангелію та зростання в єдності.

Утиски, яких зазнає підпільна Церква у Китаї, і її незламність спонукають нас, християн, які живуть у сприятливіших політичних умовах, до перегляду свого духовного життя й своєї стійкості у Христовій вірі. Для нас це, перш за все, має бути стимулом до святості й частково засоромленням. Попри переслідування місцевою владою, християн стає щораз більше в цій комуністичній країні, а ми, будучи у щораз кращих умовах, стаємо все недбалішими, особливо тоді, коли толеруємо зло там, де воно здатне найбільше засіватися – на місцях праці, відпочинку тощо. Багато простих людей цієї країни, а навіть і високопоставлені лідери, які перестали вірити в комуністичне майбутнє, приходять по допомогу до християнського Бога… Пошук духовності й віри є природною тенденцією людської раси, й тому людина завзято домагається такого права, навіть якщо це загрожує її фізичному життю. До великого сподівання, щоб наша держава стала жити Доброю Новиною, додаваймо свої молитви й збагачуймо життя моральними вчинками.

МІСЦЕВИЙ: Щоб молоді люди, прагнучи достатку, вкладали більше зусиль в інтелектуальний розвиток і були ініціативними.

«Все й одразу» – це девіз більшості сучасних молодих людей. Він передбачає неусвідомлення того, що й прекрасний світ, в якому живемо, не створений «одним помахом». Коли щось творить-ся у мистецтві, то це вимагає часу, терпіння і зусиль. Правильно жити на землі – це також мистецтво. Але до цього потрібно прикладати зусиль: дихати двома легенями – «вірою» і «розумом», веслувати двома веслами – «ora» і «labora» (молитва і праця). І тільки тоді можна сподіватися на певний успіх, за яким так тепер женеться світ. Не тільки кар'єра, освіта, гроші є показником щастя, але скоріше те, що зроблене власними руками, навіть непомітне, але в яке вкладена душа і яке приносить користь людям. Великим досягненням для людини є рухатися у правильному напрямі – жити по-Божому.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ

ПРАВЕДНИЙ ЙОВ, 19 ТРАВНЯ

Праведний Йов жив у країні Уц і був чи не найбагатшою людиною Сходу, мав сім тисяч дрібної худоби, три тисячі верблюдів, п'ять сотень пар великої худоби, п'ять сотень ослиць та дуже багато рабів. Попри те, Йов боявся Бога і уникав зла.

І народилися у нього семеро синів та три дочки. Кожен брат по черзі влаштовував бенкет у своєму домі, запрошував решту братів і сестер. Після таких бенкетів Йов приносив Богу цілопалення на випадок, якщо б хтось із його дітей згрішив чи зневажив у серці Бога.

Одного разу Господь запитав сатану, чи той звернув увагу на праведність Йова, якою він усіх перевищив. На це сатана відповів, що Йов так поводиться тільки задля такого щедрого благословення, а якщо в нього забрати все, то він зневажить Бога перед Його обличчям.

Господь дав сатані владу над усім, що належало Йову. І ось одного дня Йов отримав від посланців три вістки: сабеї напали на Йовові стада великої худоби і ослиць і, вбивши слуг, позабирали їх; Божий вогонь з неба спалив отару та слуг його; на всіх дітей праведника, які саме бенкетували в домі найстаршого брата, завалився будинок від раптового вітру з пустині.

Почувши такі страшні звістки, Йов роздер на собі одежу, обстриг свою голову, упав на землю, поклонився і сказав: «Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернусь туди, в землю! Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!» Таким чином, він не сказав на Бога нічого безумного.

Згодом сатана наслав на Йова ще й проказу, щоб і тепер випробувати. Так що він став найнещаснішою та огидною для усіх людиною і тяжко терпів, а його друзі почали сумніватися у його праведності, адже, в їхньому розумінні, терпіння даються людині як кара за гріхи. Та Йов, відстоюючи свою праведність, ніби викликав Бога на суд.

Нарешті з'явився Господь і через ряд запитань Йовові, які виявляють слабкість і обмеженість людини, дав зрозуміти, що цілковито збагнути причину зла ми не в силі. Бо й справді, терпіння може бути і карою, і випробуванням, і очищенням, і чинником заслуги.

Коли ж Йов визнав свою гріховність і обмеженість, Господь виправдав його за те, що той говорив про Нього по правді, і його матеріальне становище зробив удвоє більшим, як колись, поблагословив найкращими у всій країні дітьми і довголіттям. Так що жив він ще 140 років після цього, бачив своїх потомків до четвертого покоління і помер старим, наживши на світі.

ЄВАНГЕЛІЯ

Продовження,
Початок в ч. 1-2 за 2011р.

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

II. ВІД ІСУСА ДО ЄВАНГЕЛІЙ

Євангелія викликають великий інтерес, бо допомагають довідатися, ким був Ісус, що Він робив, як проходило Його життя… Проте, хто може нас запевнити, що те, що читаємо у Євангеліях, є справді тим, що навчав та чинив Ісус? Як дійшли до нас ці Євангелія? Чи вони є доброю дорогою до Ісуса?

1. Дорога до Ісуса

З двадцяти століть, що відділяють нас від Ісуса, дев'ятнадцять можуть бути пройденими з певністю за допомогою текстуальної критики, метою якої є відтворити найдавніший текст Євангелій за допомогою ретельного порівняння різноманітних папірусів і кодексів. Це відтворення оригінального тексту саме служить базою для перекладів на сучасні мови. Таким чином, сучасні переклади відтворюють з великою ймовірністю текст Євангелій, створених наприкінці І століття.

Проблема полягає у відтворенні того, що сталося у роках між смертю Ісуса та остаточними редакціями Євангелій. Свою прилюдну діяльність Ісус розпочав приблизно у 27 році н.е., але Євангелія почали записувати щойно у 60 році після Христа. Період між проповіддю Ісуса та редакцією першого Євангелія становить щонайменше 40 років. Що ж сталося впродовж цих 40 років? Як передавалися слова і спогади про Ісуса впродовж цього часу? Чи можемо вірити тому, що записано у Євангеліях? Щоб відповісти на ці запитання, необхідно пізнати, як народилися і передавалися спогади про Ісуса у групі його учнів та в християнських спільнотах.

Історію початків християнства може поділити на три періоди:

а) життя Ісуса (6 рік до Христа – 30 рік після Христа);
б) генерація апостолів (30-70 рр. після Христа);
в) друга генерація християн (70-110 рр. після Христа).

Смерть і воскресіння Ісуса позначають перехід з першого періоду до другого; ними завершується прилюдна діяльність Ісуса і починається шлях перших християнських спільнот. Перехід з другого періоду до третього знаменується двома подіями, що матимуть великий вплив на життя християнських спільнот: смерть тих, що знали Ісуса, та зруйнування Єрусалиму. Смертю наочних свідків чудес та слів Ісуса починається нова генерація, яка дуже зацікавлена, щоб правильно зберігати отриману традицію. З іншого боку, зруйнування Єрусалиму спричинило значні зміни у юдаїзмі, які також мали вплив на перші громади християн.

Тих три періоди відповідають трьом етапам у формуванні Євангелій. В останні роки життя Ісуса народилася євангельська традиція; протягом генерації апостолів ця традиція зберігалася і передавалася спочатку усно, потім – на письмі; – редакції Євангелій відбулися протягом другої генерації, в значній мірі в зв'язку з новими обставинами, що відбулися у спільнотах християн. У зв'язку з тим усім, що сталося у тих трьох періодах, нам послужить орієнтиром цитата з II Ватиканського Собору, яка прекрасно підсумовує характеристику кожного з них: «Свята Мати Церква твердо й постійно навчала і навчає, що згадані чотири Євангелії, яких історичність вона без усяких вагань стверджує, передають правдиво те, що Ісус, Син Божий, живучи між людьми, дійсно зробив і вчив для їх вічного спасіння, аж до дня, коли був вознесений (див. Дії 1,1-2)» (Конст. Dei Verbum, 19).

2. Перший період: Початки євангельської традиції

Ісус та його учні (27-30 рр. після Христа)

Ісус не записував свого вчення. Учні також не записували його слів чи знаків, які він робив. Без сумніву, Євангелія походять від Ісуса та групи учнів, що його супроводжували, тому що євангельська традиція має свої коріння у словах і ділах Ісуса, свідками яких були учні, покликані бути з ним та послані проповідувати (Мр. 3,14).

Слова та діла Ісуса викликали захоплення людей (Мт. 4,24; Мр. 1,28). Його вчення було легким

для запам'ятовування, бо говорили про конкретні реальні ситуації зі щоденного життя, а також, Ісус повторював його з допомогою дуже прості моделі, те ж саме – зі знаками, які були подібними до тих, що їх робили пророки.

Ці знаки і вчення Ісуса, що були відомі багатьом його сучасникам, добре закарбовувалися у розумі та серці маленької групи його учнів. З ними Ісус встановив дуже особливі відносини. Поклик Ісуса передбачав радикальну зміну їхнього життя: вони залишали все, щоб його наслідувати та щоб поділяти його стиль, спосіб життя, аж до призначеної йому смерті (Мр. 1,16-20; 10,28-30). Ісус навчав їх своїми словами і своїм способом діяння, приділив їм свою особливу увагу, пояснюючи значення власних слів та допомагаючи поглиблюватися у своїй проповіді (Мр. 4,34; 9,30-31), з наміром вислати їх опісля проповідувати добру новину, яку він сам звіщав (Мр. 6,7-13; Лк 10,1-2).

Початки традиції про Ісуса

Коли говоримо про відносини Ісуса зі своїми учнями, потрібно мати на увазі важливість значення пам'яті у давнину, а особливо у юдеїв. Ми живемо у суспільстві, в якому засоби для зберігання інформації надзвичайно розвинулися і переважна більшість людей має доступ до цієї інформації, бо вміє читати. Без сумніву, у суспільствах, де писання були дуже дорогими (папіруси і пергамени були розкішшю) і, до того ж, було мало таких, що вміли читати та писати, надзвичайно важливою була пам'ять.

Великої вартості надає пам'яті біблійна традиція, особливо традиція мудрості, у якій вчитель навчав своїх учнів принципів (правил, норм) та застережень, які вони мали вивчити напам'ять. У часи Ісуса три найважливіші середовища: дім, синагога і школа – за спосіб передачі певних норм мали запам'ятовування. Батько навчав своїх дітей родинних та релігійних традицій; у синагозі вони напам'ять вивчали головні молитви та деякі важливі біблійні тексти; нарешті, хоч не всі мали можливість навчатися в школі, та й тут навчання базувалося на запам'ятовуванні. У цьому контексті легко зрозуміти, що відносини, які Ісус встановив зі своїми учнями, включали запам'ятовування його слів та повчань.

Деколи вважають, що учні Ісуса були неосвіченими рибалками і селянами, але це зовсім не так, бо Євангелії розповідають про них цілком інше. Леві був збирачем податків (Мр. 2,14), який мав здавати звіт про борги. Заведей, батько Якова та Івана, мав власний човен і наймитів (Мр. 1,19-20), і тому був змушений мати контакти зі збирачами податків, які давали йому право ловити рибу, та з торговцями, які купували в нього цю рибу, і який був зобов'язаний платити зарплату своїм працівникам, а його сини допомагали йому в цьому. Ця діяльність вимагає доброї пам'яті та основного знання писемності.

Інший важливий елемент, який потрібно мати на увазі: Ісус не лише кликав своїх учнів, щоб його наслідувати, а також висилав їх проповідувати те, що сам навчав. Це посилання включає швидке вивчення того, чого вони мають навчати, що збільшує важливість, яку мало запам'ятовування у групі учнів Ісуса.

Таким чином, початки євангельської традиції походять від апостолів, які багато разів слухали навчання Ісуса і були свідками його чудес (знаків), а також були послані проповідувати те, що навчав Ісус.

Найдавніша традиція

Те, що було сказано дотепер, показує, що існувала ще передпасхальна традиція, хоча вона не містила того, що сьогодні можемо зустріти у Євангеліях. Центром цієї найдавнішої традиції є слова Ісуса, які спочатку передавалися розповідними образами, наприклад у притчах, які мають явно-штучний вигляд. Учні Ісуса напам'ять вивчили його притчі, ритмічні фрази, його прислів'я і приказки, але не могли пригадати всіх обставин, у яких Ісус їх проголошував, напевно тому, що він робив це їх в різних обставинах.

Слова Ісуса, або ж Його повчання, мали багато форм. Деякі з них були короткими та влучними, як у вчителів мудрості; це так звані повчання мудрості. Інші подібні більше до повчань пророків, бо проголошували і засуджували. Притчі, зі свого боку, є більш характерними і геніальними формами способу навчання Ісуса, метою якого було викликати роздумування та реакцію слухачів. ■

(далі буде)

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Щиросердечно вітаю усіх наших вірних читачів журналу «Місіонар», добродіїв і усіх людей доброї волі зі світлим празником Христового воскресіння.

«Це день, що його створив Господь, тож радіймо й веселімся в нім». Цей день провіщений і святий, царський і Господній, свято над святами і торжество всіх торжеств; в цей день прославлено Христа. Він бо задля нас витерпів хрест, смерть подолав та й воскрес із мертвих, простеливши шлях усім земнородним. Тож очистьмо почування й побачимо Христа – Сонце Правди – осяяного неприступним світлом воскресіння, що від землі до небес нас перевів і всім життя освітлює, щоб ми пісню перемоги над гріхом співали й Пасху хвалили вічну.

Прийдіте, просвітімося й утвердімся торжеством Господньої Пасхи, простім все з Воскресінням і одні одних обнімімо. Щоб бути нам учасниками божественної радости й Царства Христового. Христос – наша Пасха, Христос – наша радість, маючи Його основою віри, надії ми, вірні, радіємо.

З найщирішими побажаннями Великодньої радості, внутрішнього миру, любови, щастя і здоров'я.

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК,ЧСВВ
протоігумен

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК – ГЛАВА УГКЦ

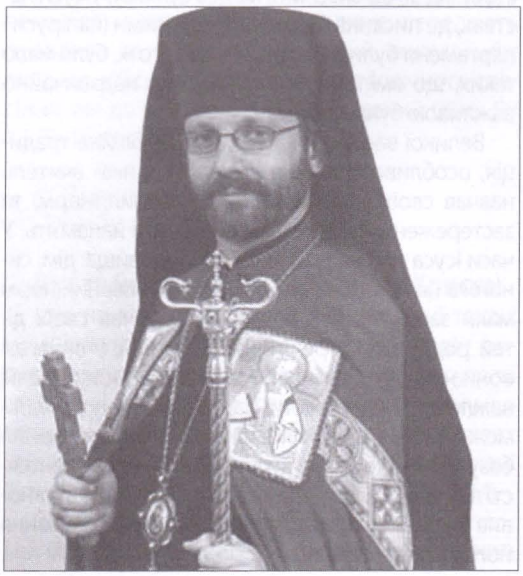

- Народився 5 травня 1970 року у м. Стрию Львівської обл. У 1991-1992 роках навчався у Центрі філософсько-богословських студій «Дон Боско» у м. Буенос-Айресі (Аргентина), а у 1992-1994 роках – у Львівській духовній семінарії.
- Дияконські свячення отримав 21 травня 1994 року, святителем був владика Владика Филимон Курчаба, священичі – 26 червня 1994 року, святитель – Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський.

- У 1994-1999 роках навчався у Папському університеті св. Томи Аквінського (Рим, Італія), де здобув докторат з відзнакою «Summa cum laude» («З найбільшим вшануванням – лат.) в галузі богословської антропології та основ морального богослов'я візантійської богословської традиції.

- У 2000-2007 роках – віце-ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа.

- З 2001 року – віце-декан богословського факультету Львівської богословської академії (відтак Українського католицького університету).

- У 2002-2005 роках – Голова секретаріату та особистий секретар Блаженнішого Любомира, керівник Патріаршої курії у Львові.

- З 2007 року – ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа.

- 14 січня 2009 року Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення о. д-ра Святослава Шевчука єпископом-помічником єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі (Аргентина). Новому єпископу уділено титулярний престол Castra di Galba.

- Архиєрейська хіротонія відбулася 7 квітня 2009 року, у свято празника Благовіщення Пресвятої Богородиці, в Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові. Головним святителем, у присутності Блаженнішого Любомира, був Високопреосвященний Владика Ігор Возьняк, Архиєпископ Львівський, а співсвятителями – Владика Михаїл Микицей, Єпарх єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі, та Владика Юліян Вороновський, Єпарх Самбірсько-Дрогобицький.

- 10 квітня 2010 року призначений Апостольським Адміністратором єпархії Покрова Пресвятої Богородиці.

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ЗІЙШОВ НА ПРЕСТІЛ ГЛАВИ УГКЦ

У Хрестопоклонну неділю, 27 березня, обраний виборчим Синодом Єпископів УГКЦ і потверджений Вселенським Архиєреєм як новий Глава УГКЦ, Верховний Архиєпископ Києво-Галицький Блаженніший Святослав зійшов на Престіл.

Чин інтронізації новообраного Глави УГКЦ розпочався Хресною ходою. Процесія, очолювана хрестом і хоругвами, пройшла від церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці до головного храму греко-католиків – Патріаршого собору Воскресіння Христового, розташованого на лівому березі Дніпра у першопрестольному Києві.

Розпочали урочисту процесію понад 350 священиків, які прибули на інтронізацію нового Глави Церкви з усіх єпархій та екзархатів УГКЦ, За ними до Патріаршого собору рушили ієрархи Церкви, митрополити і єпископи. Для участі у церемонії інтронізації прибули близько 60 ієрархів УГКЦ та інших Східних Католицьких Церков, представники Апостольського Престолу, Європейської Єпископської Конференції, ієрархи Римо-Католицької Церкви в Україні та православних Церков Київської традиції, члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій.

Чин інтронізації Глави УГКЦ у Патріаршому соборі Воскресіння Христового розпочався із проголошення Секретарем Синоду єпископів УГКЦ Владикою Богданом Дзюрахом рішення Синоду єпископів УГКЦ про обрання Владики Святослава Шевчука на пост Глави УГКЦ. Відтак,

новообраний Глава Церкви зійшов на архиєрейський амвон, де під виголошення «Аксіос!» отримав Архиєрейські відзнаки. Предстоятельський омофор новому Першоієрархові Церкви вручив Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван (Мартиняк), панагію та енкольпіон - Митрополит Філадельфійський Степан Сорока, а Митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк – митру. Патріарший Жезл, символ прийняття нової влади і нових повноважень, обраний і потверджений Першоієрарх Церкви отримав з рук Архиєпископа Львівського Ігоря Возьняка, який до звершення інтронізації виконував обов'язки Адміністратора УГКЦ.

Своє Предстоятельське служіння Владика Святослав розпочав Молитвою входження на первосвятительський престол, після чого зведений хор Київської архиєпархії виконав запроваджену у часи Патріарха Йосифа Сліпого «Молитву за Патріарха».

Обряд посадження Глави Церкви на горне сідалище, центральний літургійний момент інтронізації за візантійською традицією, здійснили Митрополит Перемишльсько-Варшавський Іван Мартиняк, Митрополит Філадельфійський Степан Сорока, Митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк, Апостольський Екзарх для українців Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії Владика Михаїл Гринчишин, Єпарх Самбірсько-Дрогобицький Владика Юліан Вороновський та Єпископ-емерит Стемфордської єпархії Владика Василь Лостен.

Після того, як найповажніші ієрархи Церкви тричі посадили Блаженнішого Святослава на первосвятительський престіл, новопоставлений Отець і Глава УГКЦ, Верховний Архиєпис-

коп Києво-Галицький, Митрополит Київський та єпископ Кам'янець-Подільський виголосив свою першу інтронізаційну промову.

«Сьогодні ми, спадкоємці Володимирового Хрещення, відчуваємо єдність та тяглість з нашою історією та традицією, переймаємо дорогоцінний спадок наших великих попередників: Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, Патріярхів Йосифа, Мирослава-Івана та Любомира. Сьогодні ці мужі теплою рукою Любомира благословляють нас та роблять цей скарб живим, промовистим та просвічуючим для сучасного українця. «Святість об'єднаного Божого люду» є і буде стратегією розвитку нашої Церкви», – сказав Блаженніший Святослав у завершальній частині свого першого патріаршого слова, наголосивши, що УГКЦ живе і діє як єдине тіло у цілому світі, як Церква вселенського масштабу, вона є і буде душею українського народу, щоб його освячувати, відкрити його серце до свого брата і сусіда, щоби зберегти наш люд як люд Божий і вести його до спасіння та життя вічного.

По завершенні урочистої Літургії Василія Великого високоповажні гості виголосили вітальні промови до новопосталеного Глави Церкви та вірних УГКЦ. Відтак Блаженніший Святослав склав навзаєм слова подяки.

«Весна прийшла! У цю Хрестопоклонну неділю ми насправді відчуваємо такий передсмак Воскресіння, і тому я хочу сьогодні щиро подякувати усім тим нашим людям, які молилися за мене, за нашу Церкву!», – звернувся до усіх вірних та людей доброї волі новопоставлений Першоієрарх УГКЦ через чисельні телеоб'єктиви, коли урочиста процесія рушила у завершальний хід від Патріаршого собору Воскресіння Христового у Києві. ■

Департамент інформації УГКЦ

ПРОПОВІДЬ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ШЕВЧУКА, ГЛАВИ УГКЦ, З НАГОДИ ВВЕДЕННЯ НА ПРЕСТОЛ

Ваші Блаженства, еміненції, ексцеленції,
Високопреосвященні та Преосвященні
Владики, члени Синоду Єпископів УГКЦ,
улюблені браття у священстві, преподобні
монахи й монахині,
Високоповажні представники української
влади та дипломатичного корпусу,
Дорогі у Христі брати і сестри!

Слава Ісусу Христу!

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святе воскресіння Твоє славимо»!

Цими словами величає сьогодні Христова Церква чесний і животворящий Хрест Господній. Саме сьогодні, коли переходимо половину великопісного шляху, це живоносне древо дарується нам для того, щоб ним ми скріпилися, у ньому знайшли джерело сили й відваги прямувати далі до Воскресіння Христового, щоби поставили це хресне знамення у центрі свого життя.

Святий апостол Павло у своєму Посланні до филип'ян залишив нам унікальний ранньохристиянський гімн, який молода, щойно зроджена

Святим Духом Церква, мабуть, урочисто співала у Літургії. Апостол народів звертається до нас ось так:

«Плекайте ті самі думки в собі, що були й у Христі Ісусі. Він, існуючи в Божій природі, не вважав за здобич свою рівність із Богом, а применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини; подобою явившися як людина, Він понизив себе, ставши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної. Тому і Бог вивищив Його, та дав Йому Ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі і під землею, і щоб усякий язик визнав, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця» (Фил. 2, 6-12).

У цих словах слово про Хрест має центральне значення. Тут, з одного боку, бачимо ікону земного шляху Ісуса Христа, який, ставши людиною, щодня прямував до смерті хресної. Хрест є моментом Його найбільшого приниження, крайнього упокорення і божественного торжества. Проте у другій частині цього гімну зображено Христа, якого прославляє сам Отець. Саме з моменту хресної смерті починається прославлення, тріумфальне виявлення Його божественної слави, що і є славою Отця.

Кожен християнин, котрий як учень Христа слідує за своїм Господом, повинен відкрити і у власному житті дієвість Його пасхального таїнства. У небесну славу воскресіння можна ввійти лише через єдині двері – Його чесний і животворящий Хрест. Нашим покликанням є йти за Спасителем до кінця, можливо аж до смерті хресної. Таїнственність Його животворящого Хреста полягає в тому, що ця найнижча ступінь упокорення, знеславлення й безчестя є тим місцем, з якого Небесний Отець починає нас возвишати, підносити, прославляти своєю божественною славою, перед якою приклонить коліно все, що на небі, на землі і під землею.

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святеє воскресіння Твоє славимо!»

Як по-особливому звучать для нас сьогодні ці слова! Для нас – Церкви мучениці, що, як вірна спадкоємниця віри апостолів, співає їх у цьому Патріаршому соборі Воскресіння Господнього! Чи ж це не є промовистим знаком Божим для всіх нас, що в цей день, коли поклоняємося чесному і животворящому Хресту Господньому, чинимо це у соборі Воскресіння?

Наша Церква у XX столітті пішла за своїм Спасителем до кінця – аж до тотальної заглади на своїй рідній землі й, здавалося б, смерті. Однак ця смерть сотень тисяч наших мирян, священиків, монахів і монахинь на чолі з нашим єпископатом, була смертю хресною, а тому і животворящою! Наші батьки, діди і прадіди тим самим об'явили нам, своїм нащадкам, а через нас – вільній Україні, силу і непереможність чесного і животворящого Хреста Господнього. У своєму знеславленні, приниженні наша Церква стала саме на цьому місці – місці воскресіння, коли Небесний Отець прославляє її воскреслу своєю нетлінною славою, що перед нею зігнеться всяке коліно, і всякий язик через силу свідчення цієї Церкви у Святому Дусі визнає, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця.

«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святеє воскресіння Твоє славимо»!

Для мене, молодого Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви, ці слова є підсумком її минулого, сенсом сучасного і дороговказом на майбутнє.

Сьогодні ми, спадкоємці Володимирового хрещення, відчуваємо єдність і тяглість з нашою історією та традицією, переймаємо дорогоцінний спадок наших великих попередників: Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, Патріархів Йосифа, Мирослава-Івана та Любомира. Сьогодні ці мужі теплою рукою Любомира благословляють нас та роблять цей скарб живим, промовистим для сучасного українця. «Святість об'єднаного Божого люду» є і буде стратегією розвитку нашої Церкви. Вона живе і діє як єдине тіло у всьому світі як Церква вселенського масштабу, вона є і буде душею українського народу, щоб його освячувати, відкрити його серце до свого брата й сусіда, щоби зберегти наш люд як люд Божий і вести його до спасіння та життя вічного.

Сьогодні ми переживаємо весну нашої Церкви, яка у своєму воскресінні починає молодіти Святим Духом і усміхатися до світу світлом Христового Євангелія. Це про неї, древню і вічно сучасну, співає псалмоспівець, кажучи: «Він насичує твій похилий вік благом, й оновляється, як орел, твоя юність» (Пс. 102,5). Сьогодні,

зокрема у цей торжественний день, усвідомлюємо, що ми є оновленою й омолодженою Церквою. Тому особливо хочу звернутися до нашого, здебільшого ще молодого духовенства, монашества та до всієї української молоді! Сьогодні Христос покликає до відповідальності за Його Церкву нас, молодих! Переймімося нею, поставмо чесний і животворящий Хрест нашого Спасителя в центрі нашого життя – і Він осолодить його, як жезл Мойсея осолодив гіркі води Мерри в пустелі! Приймімо та відважно здійснюймо наше християнське покликання в сучасному світі, і разом зможемо обновити обличчя нашого народу і його держави.

«Покланяємся страстям Твоїм, Христе! Появи і нам преславне Твоє воскресіння!» ■

СТРАСТІ ЧИ ВОСКРЕСІННЯ

"Хто не любить, той у смерті перебуває" (1 Ів 3, 14).

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

Великий піст 2004 року. Місійна станиця у Новому Ульмі (Німеччина). Велика п'ятниця. З о. Робертом Лисейком, ЧСВВ ми здійснили обряд виставлення плащаниці.

Парафіяни йшли до плащаниці, молилися зі сестрами Служебницями, а ми з отцем обговорювали порядок наступних Богослужінь. Потім між нами почалася дискусія.

Я твердив, що страсті Христові, Його терпіння задля нашого спасіння якось більше промовляють до мого серця, через страждання і смерть Ісуса ми викуплені. Молодий теолог о. Роберт наголошував на Воскресінні Христовому, згідно з навчанням св. ап. Павла: "Коли ж немає воскресіння мертвих, то і Христос не воскрес. А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна й віра наша" (1 Кор 15, 13-14). Ми розійшлись. Кожен, очевидно, залишився при своїй думці.

Настав Великдень. Прокинувшись вдосвіта, я думав, що маю сказати людям. Не буду ж говорити сьогодні, в цей радісний день про страсті Христові. Треба говорити про Воскресіння.

Після молитви знову почав роздумувати: як ми, християни XXI ст., переживаємо Воскресіння Христа. Зовсім по-іншому, ніж апостоли і ті, що повірили в Христа.

Перші учні Христові, які Йому повірили і пішли за Ним, побачивши страждання і смерть Ісуса, почали зневірятися і сумніватися, чи такий кінець Христа – Месії, пророка приніс те, що вони чекали – визволення Ізраїля. Боялися, що тепер буде з ними. Вони у Його могутність повірили, а Він вмер, скатований на хресті.

І ось у час, коли вони перебували у таких сумнівах, приходить звістка від жінок-мироносиць і апостолів, що Його немає в гробі, що Він воскрес і об'являється багатьом... Тоді їхній смуток перемінився в радість. Вони, напевно, як малі діти бігали, раділи, кричали, що Христос воскрес! Для них це була подія, яка сталася на їхніх очах.

А як ми переживаємо Воскресіння Ісуса? Зовсім спокійно. Для нас це не є вже жива подія, а історія, яка сталася дві тисячі років тому. Кожного року ми про це чуємо. Хоч маємо добрий звичай вітатися: "Христос Воскрес", але робимо це часто формально, за звичаєм. Не бігаємо по вулиці, не скачемо з радості, як малі діти, не телефонуємо всім знайомим і незнайомим, щоб їх про це повідомити. Якщо б ми вели себе так, як апостоли й учні, то ми видавалися би смішними для оточуючих.

Ось так я роздумував, готуючись до проповіді. Не хотілося цього разу формально щось говорити парафіянам. Хотілося Воскресіння Христове пов'язати з сьогоднішнім життям. І тут Господь відкрив мені, що для нас означає Христове Воскресіння. Сказав хтось із святих: "Якщо б Христос задля тебе тисячу разів помер і тисячу разів воскрес, то нічого тобі не поможе, якщо ти не помреш для гріха і не воскреснеш для любові".

Отже, для нас Воскресіння – це досконала любов. Я почав розуміти, що коли є на світі хоч би одна людина, яку я не люблю або ненавиджу, то для мене ще не наступило Воскресіння Христове. Я ще лежу в гробі гріха. І аж тут я почав розуміти,

що Воскресіння є головніше, найвище, бо це – любов. Любов до Бога і до ближнього. Саме страждання без любові (без Воскресіння) не є щось велике. Багато у світі є людей, які страждають, але з наріканнями, зі злістю, і після смерті йдуть до пекла. Тільки ті, що терплять з відданням себе Божій волі, заслуговують на небо.

Тепер я вже трохи був готовий до великодньої проповіді. Для того, щоб наука не була основана тільки на гарних словах, а пристосована до життя, я продовжував свої роздуми. Мав я інформацію, що деякі наші старші парафіяни ніяк не можуть прийняти до своєї спільноти нових емігрантів зі Східної України і німців з Казахстану, які розмовляють російською мовою. Їм ця мова пригадує більшовиків, які багато зла зробили під час війни їм і їхнім родинам. Вони самі були змушені втікати на Захід, а батьків і родину порозстрілювали або повивозили до Сибіру, майно розграбували або конфіскували...

Минуло вже більш як півстоліття, та в серці є жива пам'ять про ці кривди. І хоч нове російськомовне покоління нічого їм не завинило, не приймають їх до парафії. Я говорив, що так далі не може бути, бо Христос хоче, щоб ми і ворогам простили... Треба переступити через себе, бо інакше для нас не прийде Воскресіння, не зможемо їсти паску... Не просто це зробити за якусь хвилину. Потрібно просити Бога про Його ласку і поміч. ■

РУКИ АНГЕЛІВ І БАТЬКІВ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

В попередньому числі ми роздумували про руки нашого Отця Небесного, руки Божественного Спасителя Ісуса Христа, руки Божих угодників Старого й Нового Завітів, особливо святих апостолів, поглянули ми й на свої руки... Роздумаймо про руки ангелів і наших батьків.

Руки ангелів

Святі ангели є виконавцями Божої волі: вони рятують, допомагають, провадять, захищають, але і карають. Ось декілька прикладів. Розповідає Книга Буття, що коли содомські люди, від молодого до старого, обступили дім Лота, то мужі (Господні ангели) простягли руки, втягли Лота до себе в хату й зачинили двері; людей же, що були під дверима, вдарили сліпотою... А коли займалося на світання, ангели заходилися квапити Лота: «Вставай, бери свою жінку та обох дочок, що тут з тобою, щоб не загинути тобі, як упаде на місто кара». Але він зволікав. Тоді мужі взяли за руку його з жінкою та обох дочок, бо Господь пощадив його, і вивели й полишили за містом (Бут. 19,4; 10-11; 15-16).

Опівночі, як каже Книга Виходу, ангел смерті повбивав усіх первістків у єгипетській землі, від первістка фараонового, престолонаслідника, до первістка полоненого в тюрмі, та всіх пер-

вістків скоту. Тоді ж схопився фараон уночі, і всі слуги його, і всі єгиптяни; і настало ридання в Єгипті; бо не було хати, де не було б мерця (Вих. 12,29-30).

Діяння апостолів розповідають, що Ірод був сильно лютий на тирян та сидонян. Вони ж прийшли до царя просити миру. І от призначеного дня Ірод, надягнувши царські шати й сівши на трибуні, промовляв до них. Народ же викрикував: «Це голос Бога, не людини». В ту ж саму мить ангел Господній вдарив його за те, що він не віддав Богові слави. Черви пожерли його, і він помер (Ді. 12,20-23). Деколи сам Господь Бог стримує руку ангела, щоб не спопелив людину, яка по-святотатськи причащається, свідомо й добровільно перебуваючи в стані тяжкого гріха. А це ж така безмежна зневага Бога!

Коли Ірод ув'язнив Петра, вночі з'явився ангел Господній, і у в'язниці засяяло світло. Він, вдаривши Петра в бік, збудив його, кажучи: «Вставай якнайскоріше». І ланцюги впали з його рук. І вивів його ангел з в'язниці (Ді. 12, 6-10).

Погляньмо ще, як ангели несуть душу своєї Цариці, Преблагословенної Діви Марії, а через три дні – її воскресле тіло до вічного неба.

Руки батьків

Благословенні руки батька й матері... Згадую свого дорогого тата. Його руки працювали на заводі й щось майстрували вдома, будували хату й носили мене. Його руки садили дерева й допомагали мамі. Це вони брали кларнет і мандоліну, вони дуже любили порядок... Благословенні татові руки!

А руки мами? Це ж вони мене кормили і повивали, пригортали до себе і колисали, купали й вчили робити знак святого хреста. Мамині руки утримували все господарство, ще й другим допомагали. Її рука водила мене на Службу Божу й до школи, вчила писати й любити чистоту. Її руки вміли вишивати і шити, одягали мене і давали кров. Мамині руки дуже любили молитовник, добрі книжки і вервичку, вміли гарно готувати їжу і вбирати ялинку. Лише одного мамині руки не вміли робити – зла. Благословенні мамині руки...

Далі буде

КОЛИ ВТРАЧАЄМО КОГОСЬ

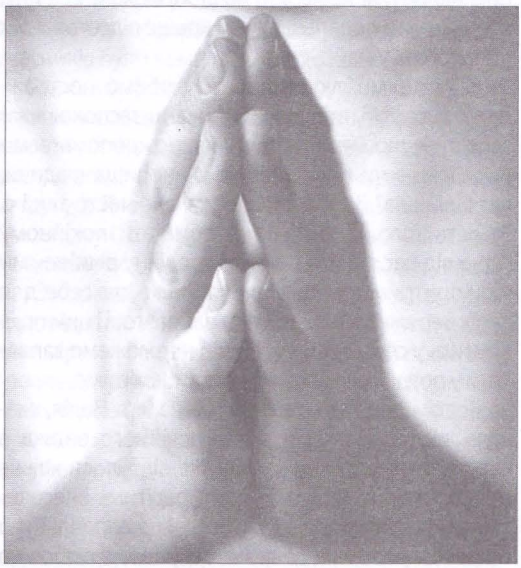

Христина БАГРІЙ

Життя... Часто повне болю і страждання, а часто – переповнене радістю аж донезмоги, і то так, що забуваєш про все те, що колись так гірко і боляче зранило душу. Чому у хвилини страждання, особливо тоді, коли втрачаємо дорогих нам людей, здається, що ми залишаємось самотніми у своєму горі чи втраті, що цього разу Бог покинув нас або чогось «не догледів» – і сталось неминуче?

Абсурдно: Бог, що чогось «не догледів»? Але у такі хвилини подібні думки не здаються абсурдними. І ці моменти подвійно тяжкі від усвідомлення безповоротності. Залишається одне: навчитись продовжувати жити далі. Правда, вже по-іншому, бо певна важлива частинка життя навіки втрачена, і її нічим не заміниш.

Гірко також і від того, що є страх забути або негідно шанувати пам'ять про втрачене. І тоді людина може старатися ніби продовжувати ту болючу пам'ять про печальну подію для того, щоб не зрадити. Не зрадити насамперед себе, в глибині

серця поклявшись пам'ятати цю людину. Наново переконувати себе, що жити так, як раніше, неможливо. І всіма силами намагатися позначити цим відчуттям наше життя, щоб, можливо, стати обачнішим в подальшому чи краще підготованим до такого ж у майбутньому.

А може, ми, люди, просто любимо пострждати на самоті, втішаючи чи навіть заспокоюючи себе тим, що ми цим самим якось допомагаємо вирішенню чи покращенню становища людини, що відійшла? Здається дивним, але часто так і є. Замість того, щоб дієво допомагати покійному гідно від нас відійти і знайти спокійну вічність, ми ніби притримуємо це відчуття жалю для себе, для своїх переживань, щоб мати напоготові і цим прикритись у своєму смутку, коли не зможемо заплакати у потрібний момент. І тут лицеміримо.

Зовсім недавно одна жінка, на ім'я Надія, сказала, що тримає свого вже покійного батька в своєму серці, але на весіллі,яке відбулося кілька днів одразу ж після похорону, радітиме і веселитиметься за молодих. Так і було. І це справді було щиро. Щирість там, де любов, справжня любов до батька. Після похорону і навіть після весілля вона щоранку провідувала татову могилу. Проста людська справжність. Хіба радість від якоїсь щасливої події може закреслити особу, якої не стало? Якщо по-справжньому любимо її, то ні. «А як тоді стан жалоби?» – подумає дехто. Але ця жінка показала, що вона принаймні вміє жити по-справжньому, в глибокому розумінні цього слова, хай це, можливо, виглядає трохи егоїстично. Для неї життя продовжується, але вже з повсякденною пам'яттю про батька, якого немає всього лишень на землі, але який продовжує бути. Вона допомагатиме батьку не пустим станом жалоби, а згаданим його ім'ям на заупокійних Літургіях у кількох церквах.

Подібні роздуми змушують запитати себе: чи не забагато у нас традиційності, за якою не стоять щирі почуття, отої непотрібної церемонності в радше негативному сенсі цього слова? Адже наше життя – це не вистава, яку повинні зрозуміти інші. А чи нам зрозуміло усе, що ми робимо? Чи ми не чинимо щось лише тому, що так роблять усі? Чи за цим усім ми не втрачаємо здатність щиро виражати свої почуття, повагу до тих, кого нема поруч з нами? Хіба їм приємно буде знати, що ми кожного дня живемо з пригніченою думкою трауру, який творимо радше попри людське око? Чи, може, їм радісніше і легше буде від того, що чутимуть свої імена перед Богом в молитві за їх прощення?

Коли лицеміримо перед Богом, тоді ми не є собою і у щоденному житті, у правильному вмінні виражати любов і повагу як до живих, так і до померлих. Вічна їм пам'ять, і нехай Всемогутній Господь не пом'яне їхніх беззаконь. ■

ВТІЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРАВОВІРНОСТІ

Віктор ПОЛЄТКО

Він є, безсумнівно, одним з найвпливовіших інтелектуалів сучасної Європи. У 2000 році італійський суспільно-політичний журнал «MicroMega» назвав його «втіленням католицької правовірності». Вільнодумці нерідко іменують його ротвейлером через консервативні погляди та національну приналежність. Про нього Іван Павло II у своїй книзі «Вставайте, ходімо» писав: «Дякую Богові за присутність і допомогу кардинала Ратцінгера…»

Народився він 16 квітня 1927 р. в Німеччині, на заході країни. Навчався в Мюнхені, де у 1951 р. був висвячений на священика, а ще через шість років захистив докторську дисертацію за спеціальністю «основне богослов'я». З цього часу життя Ратцінгера розділилося на дві великі паралелі – церковна й академічна діяльність. Це і участь в II Ватиканському Соборі в якості консультанта (1963 р.), і віце-ректорство у Регенсбурзькому університеті (1976 р.), і, нарешті, єпископські свячення у 1997 р. Відтак в житті Йозефа Ратцінгера почався стрімкий підйом ватиканськими сходинками, аж поки у 2002 р. його не було призначено деканом колегії кардиналів. 19 квітня 2005 р. після смерті Івана Павла II кардинал Ратцінгер зійшов на престол святого Петра, прийнявши ім'я Бенедикт XVI.

Після шести років понтифікату Йозефа Ратцінгера вже можна легко знайти чимало критичних

статей, присвячених аналізу його діяльності на чолі Католицької Церкви. Це природно, оскільки вже давно склалася традиція підбивати певні підсумки на цьому часовому рубежі. Читаючи ці відгуки, можна натрапити на зовсім різні, а часом і кардинально протилежні позиції. Є такі, що називають ці кілька років провальними. В цьому може бути доля правди, адже саме на даний період припали надзвичайно важкі випробування для Католицької Церкви. Святіший Отець зазнав шквалу критики на хвилі так званих педофільських скандалів. Крім відвертого роздування подібних історій, регулярно звучали нахабні перекручування фактів. Інший момент – ставлення Папи до контрацепції як шляху вирішення проблеми СНІДу. Як приклад нерозуміння тут можна навести слова дружини французького президента Ніколя Саркозі, що прозвучали після візиту понтифіка в Африку кілька років тому. Вона взяла на себе сміливість публічно засудити непохитну позицію Апостольського Престолу, аргументувавши це чимось на зразок того, що Церква ставить моральні вартості вище людського здоров'я…

Питання, однак, полягає у тому, чи все це свідчить про невдале керівництво Венедикта XVI, чи про черговий етап інтелектуальної та моральної деградації Західного світу. Слід усвідомлювати, що в таких умовах безболісне управління Церквою є неможливим. Ба більше: Католицька Церква ще досі залишається такою завдяки небагатьом людям, подібним до Венедикта XVI. Багато хто вже давно пішов би на компроміс, поступившись Традицією і вірою Церкви.

Як видно, в іпостасі церковного діяча Ратцінгер є переконаним консерватором. Що ж являє собою особа понтифіка в більш загальному значенні? По-перше, слід сказати, що навіть у некатолицьких колах Венедикта XVI часто визнають носієм аристократичного ідеалу старої Європи. Він науковець, інтелектуал, добре грає на фортепіано і т. д… Непоступливість Ратцінгера, здається, стосується лише доктрини віри. В інших випадках він готовий до діалогу. Про це свідчить і налагодження контактів з РПЦ, і прийняття в лоно Церкви Братства святого Пія X (FSSPX) – одної з гілок лефевризму, і екуменічні домовленості з представниками частини Англіканської Церкви, і багато іншого. Його настанова на спілкування проявляться і в інтелектуальному світі. У 2008 р. в Росії опублікували діалоги Йозефа Ратцінгера і Юргена Габермаса (радикального ліберала і прихильника секулярних процесів) на тему: «Дополітичні основи ліберальної держави». При цьому у доповідях учасників було немало точок дотику.

Святіший Отець бере активну участь як у внутрішніх ватиканських знаменних і буденних подіях, так і в зовнішньополітичному житті. Папа висловлює і співпереживання з жертвами землетрусу в Японії, і свою оцінку останніх подій на Близькому Сході. Цей понтифік старається ніколи не залишати у незнанні ні католиків, ані іновірців. За правління Венедикта XVI Церква сміливо відповідає не тільки на виклики часу, але і на запити вірних. За цей відносно короткий проміжок правління рукою Папи написано дві енцикліки: «Deus caritas est» (Бог є любов) у 2005 р. та «Caritas in veritate» (Милосердя в істині) у 2009 р. Обидва документи переповнені актуальними і дуже прагматичними питаннями, що постійно хвилюють людей. Це особливо стосується останньої енцикліки, що ґрунтовно досліджує проблеми світової економіки, екологічної ситуації, міжнародної політики, бідності у країнах «третього світу», шляхів виходу з економічної кризи і т. д. Слід згадати і про численні публікації творів Йозефа Ратцінгера, написаних ним як богословом, а не як провідником Церкви. Сюди можна віднести фундаментальну христологічну монографію у двох томах «Ісус з Назарету»; теоретичне богословське дослідження надзвичайно високого рівня «Сутність і завдання богослов'я»; актуальні роздуми на суспільну тематику «Цінності в часи перемін. Долання майбутніх викликів»; написану у співавторстві працю екуменічного нахилу «Принципи християнської етики»; вже згадані діалоги з Ю. Габермасом під видавничою назвою «Діалектика секуляризації. Діалоги про розум і релігію» і багато-багато інших.

В інтенсивності апостольських подорожей Венедикт XVI поступається своєму знаменитому попереднику. Однак більшість візитів, здійснених Ратцінгером, не мали за ціль бути відвідинами тих місць, де його чекали з розкритими обіймами. Це і Африка, і Туреччина, і Великобританія. Цими поїздками Папа засвідчив готовність відстоювати Божі правди навіть у негативно настроєному середовищі.

В сучасних умовах спосіб життя архипастиря Католицької Церкви вимагає від нього надзвичайних зусиль, незважаючи на похилий вік. Ні для кого не секрет, що розпорядок дня Святішого Отця розписаний з точністю до секунд і виконується практично без відхилень. При цьому в нього ще залишається час на наукову працю, і, більше того, представники близького оточення твердять, що Папа сам пише більшість своїх промов, виступів і доповідей. В одному з численних інтерв'ю понтифік заявив, що уникатиме допомоги доти, доки сили і здоров'я дозволятимуть робити це самостійно. Дозволити собі відпустку Бенедикт XVI може нечасто. Зазвичай це кілька тижнів в серпні, присвячених науковій праці, і кілька днів на Різдво – нагода хоч інколи відвідати батьківщину.

Для когось життя Святішого Отця може асоціюватися з атмосферою постійної святості, для інших – тотальної заполітизованості, для ще інших – здійснення владних функцій. Однак реальність є трохи іншою. Насправді Папа змушений робити все перераховане і багато іншого, причому в умовах незмінної буденності і незважаючи ні на що. Колись Венедикт XVI зізнався, що завжди з нетерпінням чекає приїзду в Рим свого рідного брата, Георга, який привозить йому традиційні німецькі страви і, звичайно, пиво, а з ними – дух рідної Баварії.

«ІЗ ПОРОЖНЬОГО В ПОРОЖНЄ НАЛЛЄШ»

Розмова з Настоятелем Місійного товариства святого апостола Андрія о. Йосафатом Мощичем

– Отче Йосафате, нещодавно Вас призначено референтом у справах мігрантів. Яких обов'язків вимагає нова посада?

– Загалом така робота для мене нова, але маю певний досвід праці з мігрантами. Під час студій у Римі у 2000-2003 рр. мав нагоду обслуговувати нашу парафію у місті Гросетто. Приїздив щонеділі і служив Божественну Літургію, молився з нашими заробітчанами, знайомився з їхніми проблемами, потребами. Тому маю вже певний досвід спілкування з такими вірними.

Відомо, що українські заробітчани, що повертаються додому, часто мають різні труднощі, спричинені людськими переживаннями, душевними травмами, а це вимагає особливої душпастирської праці з ними. Тому планую організовувати зустрічі в єпархії, щоб вони мали можливість відчути духовну опіку. Серед них є люди, які потребують молитов на оздоровлення, часто – допомоги фахового психолога, і цьому ми повинні сприяти. Це має допомогти їм знову адаптуватися в Україні, відчути підтримку. Через роки, прожиті в інших країнах, їм є важко влитися в наше суспільство. Колишні заробітчани мають нашарування певних проблем, тому це потребуватиме комплексних заходів щодо оздоровлення духа й тіла.

– Що лежить в основі внутрішніх місій? Яку працю виконують Ваші співбрати в Україні?

– Щораз більше пересвідчуюся особисто на наших коротких місіях (тривають 3-4 дні), що основою залишається проповідування розп'ятого й воскреслого Христа, тобто проголошення Євангелія, яке відбувається у Божій благодаті. Щоб це актуалізувалося, потрібна як особиста молитовна підготовка, так і молитви інших за місії. Кож-

ним місіям передують приблизно 2-3 тижні особливої молитви в цьому намірі. Сама ж керигма – проповідь Євангелія – відбувається відповідно до розробленої серії наук, яких є 5-6, якщо місії відбуваються на парафії вперше. Якщо це вже вдруге, то катехитична наука поглиблюється, розбираються заповіді, моральні аспекти тієї чи іншої проблеми тощо. У єпархіях України за рік нам вдається провести близько 20-и місій.

– Якої Доброї Новини очікують наші сусіди (Росія, Казахстан) від спільноти МТСАА у зовнішній місії?

– Ці терени поки що залишаються «непідкореними». Євангелізаційні курси, які ми проводимо по Україні, згодом, думаю, матимуть початок і в цих країнах. Вони теж будуть мати форму кількаденних місій, де основою залишатиметься проповідь Євангелія, праця над викоріненням усіляких нерозумінь стосовно правд християнської віри. На даний час є можливість звіщати Христа у такий спосіб на Сході України.

– Наскільки дієвим у місійному процесі є такий його елемент, як приклад власного життя?

– Це дуже важливий аспект у такій праці, про який, на жаль, часто пригадують «зі запізненням», але на який люди звертають увагу насамперед. Якщо проповідник голосить Христа, а не себе, якщо сам живе тим, про що говорить, і має здатність запалити іншого (бо ж із порожнього в порожнє не наллєш), якщо шукає зустрічі з розп'ятим і воскреслим Христом – тоді така праця принесе добрі плоди і натхнення діяти далі. І тут допоможуть всі молитовні практики, церковне правило, які наче вкладають наше духовне життя у Божі руки. Тобто особистий зв'язок з Христом є запорукою успіху у сіянні зерна Божого слова і його сприйняття людьми.

Звісно, автентичний приклад мусить завжди супроводжувати такі важливі Божі справи, як місії. Він відкриває людей на щирість питань і відповідей. І ще одним важливим чинником, який слід згадати, є читання молитов на оздоровлення після наук, що дає людям змогу відчути, що Господь є їхнім особистим Лікарем душ і тіл.

– Що б Ви побажали читачам «Місіонаря»?

– Щоб кожний читач, який читає Боже слово на сторінках «Місіонаря», залишав у пам'яті його зміст і потім наповнював ним своє життя. Щоб, читаючи його, кожен переймався любов'ю до молитви й до ближнього, відкривався на щиру зустрічі з Христом, а ділячись ним, щоб змінював серця ближніх.

Розмовляв о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ДОВІДКА ПРО ЗГРОМАДЖЕННЯ

ІСТОРІЯ МІСІЙНОГО ТОВАРИСТВА

30 листопада 1997 р. о. Маріуш Міхалік заснував, а ординарій Івано-Франківської єпархії владика Софрон Дмитерко канонічно затвердив Місійне товариство святого апостола Андрія. Відтоді до квітня 1998 р., через відсутність помешкання для осередку, спільнота жила розпорошено. У квітні 1998 р. монахи купили малий будинок і 25 травня 1998 р. перших четверо отців і братів розпочали свій новіціят. Цього ж дня засновник, о. Маріуш, склав вічні обіти, отримавши ім'я Іриней. 14 серпня 1999 р. чотири члени Товариства склали перші тимчасові обіти. В 2000 р. Згромадження святкувало одразу дві урочисті події: його отці та брати виїхали на поглиблення навчання в Рим і

ДОВІДКА ПРО ЗГРОМАДЖЕННЯ

Варшаву, а четверо братів – до Вищої місійної семінарії Отців Вербістів у м. Пєнєнжно (Польща). 15 вересня 2002 р. четверо братів – о. Антоній Павчук, о. Йосафат Мощич, бр. Тадей Вовчук і бр. Тихон Кривецький – прийняли вічні обіти.

У вересні 2002 р. для емігрантів, які виїхали за кордон у пошуках кращої долі, Товариство заснувало місійну станицю в португальському місті Евора.

25 жовтня 2003 р. у м. Тисмениці, відбулася урочиста подія – освячення нового монастиря Місійного товариства святого апостола Андрія як особливого центру формації. Тут розпочали новіціят кандидати. Обряд посвячення каплиці та новіціятського дому здійснив преосвященний єпископ-ординарій Івано-Франківської єпархії владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, за співучастю 15 священослужителів та багатьох представників різних монаших спільнот. Цього ж дня отець-засновник представив усім нового настоятеля – о. Йосафата Мощича, що повернувся на Україну після закінчення ліценціатських студій у Римі.

У 2004 році для українських мігрантів в Падуї та її околицях (Італія) отці Товариства заснували 10 місійних осередків для наших заробітчан.

У червні 2007 р. наша місійна спільнота відкрила та провадить реколекційно-відпочинковий центр в горах, в с. Заріччя Надвірнянського району (поблизу Делятина), де цілий рік приймаємо та організовувати різні заходи для дітей та молоді, особливо зі Східної України.

У 2009 році відкрито також місію в Шрі-Ланці для допомоги місцевій Церкві.

З 1.02 по 18.03.2010 р. наша спільнота у співпраці з управлінням освіти м. Івано-Франківська проводила «Годину євангелізації» для 8-11 класів у всіх школах м. Івано-Франківська та Тисменецького району, таким чином охопивши понад 6000 старшокласників.

Протягом 13 років існування спільноти брати провели багато місій, євангелізації та реколекцій, особливо з молоддю, збудували 2 монастирі та 1 реколекційний дім.

ХАРИЗМА

Головною метою спільноти є місійна праця. Її брати провадять у двох напрямках – внутрішньому та зовнішньому. Місії внутрішні – це праця там, де зі занепаду відроджується Українська Греко-Католицька Церква. Тут ченці особливо особливу увагу звертають на працю з українськими емігрантами, а також з мешканцями Східної України та теренів колишнього Радянського Союзу, зокрема Сибіру, Казахстану, які потребують душпастирської опіки. Місії зовнішні монахи проводять з нехрещеними людьми, які ще не пізнали Христа як Спасителя світу.

ДОМИ МІСІЙНОГО ТОВАРИСТВА СВЯТОГО АНДРІЯ І ЧИСЕЛЬНІСТЬ СПІЛЬНОТИ

Генеральний дім – монастир під покровом святого апостола Андрія: вул. Селянська, 6, м. Івано-Франківськ, 76007, тел. (03422) 6-48-04, факс (03422) 77-90-62, e-mail: msta@ukr.net.

Генеральний настоятель – о. Йосафат Мощич; о. Микола Гаврилюк, бр. Христофор Літкович, бр. Павло Іванина, бр. Микола Мимка.

Новіціят – монастир під покровом Матері Божої Фатімської: вул. Горбаля, 2-А, м. Тисмениця, Івано-Франківська обл., 77400, тел./факс (03436) 2-37-48.

Настоятель: о. Тихон Кривецький; о. Антоній Павчук.

Реколекційно-катехитичний дім: вул. Т. Шевченка, 105-А, с. Заріччя, Надвірнянський р-н., Івано-Франківська обл.

Адміністратор – о. Мирослав Ханенко, моб. тел. 067-851-67-85.

У Згромадженні є 10 осіб. З них: з вічними обітами – 8, з яких є 5 священиків. За кордоном навчається бр. Григорій Джала (Місійна семінарія Отців Вербістів, вул. Колонія, 19, м. Пєнєнжно, Польща). Отець Іриней Міхалік душпастирює на місії у Шрі-Ланці.

ЗАСНОВНИК ЗГРОМАДЖЕННЯ

о. Іриней Маріуш Міхалік походить з родини польських українців-галичан. Досвідчений вихователь у школі та в церковних молодіжних організаціях, у 80-х рр. XX ст. він приїхав в Україну, відшукав свою родину на Івано-Франківщині і присвятив себе душпастирській праці серед греко-католиків. Водночас навчався в Івано-Франківському духовному інституті та в Католицькій духовній академії Варшави. Єрейські свячення отримав 5 квітня 1997 р.

Під час студій в Івано-Франківській семінарії готував підґрунтя для заснування товариства отців та братів, що хотіли б посвятитися місійній праці між українцями греко-католиками на пострадянських теренах, які найбільше потребують душпастирської опіки. Наприкінці листопада цього ж року, після заснування нової спільноти, тодішній ординарій владика Софрон Дмитерко призначив о. Іринея першим настоятелем Місійного товариства святого апостола Андрія. Протягом шести років о. Іриней провадив спільноту, а від жовтня 2003 р., передавши керування новому настоятелеві – о. Йосафатові Мощичу, виїхав на душпастирську працю до українців-емігрантів Італії (єпархія Падуя). ■

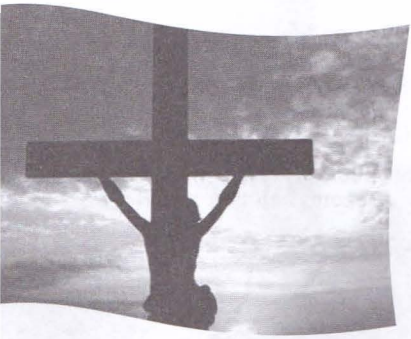

Місіонарчик

Славіте нашого Христа
За кров його, за Хресні муки.
Любіть Його, як Він любив,
В годину щастя і розлуки.
Христос Воскрес!

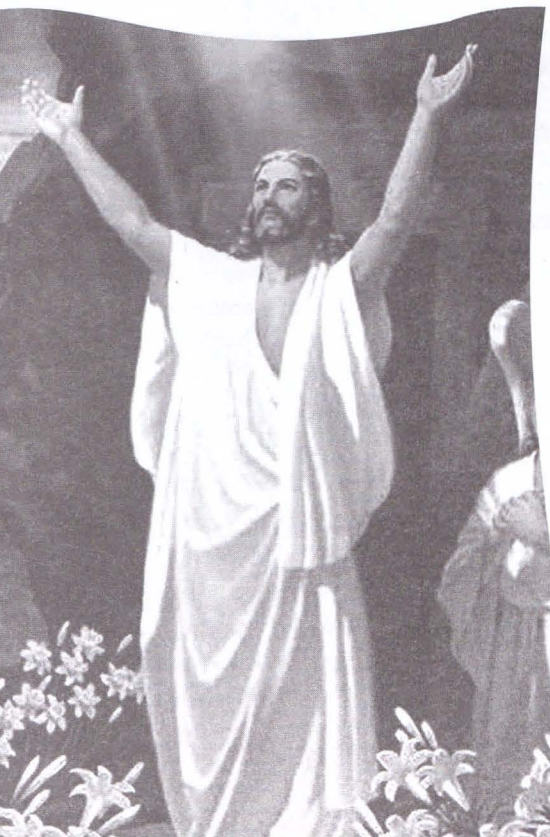

Слава Ісусу Христу!
Христос воскрес!

Цього місяця ми святкуємо найвеличніше свято, «празник над празниками» і «торжество всіх торжеств» – Великдень. Воскресіння Ісуса Христа – це основа нашої віри, як писав святий апостол Павло: «Якщо Христос не воскрес, то марна наша віра» (1 Кор. 15, 17). Саме тому, що Ісус воскрес, віримо, що й ми колись воскреснемо. Отож, хочу щиросердечно привітати вас, любі читачі, з цим прекрасним і радісним святом:

Свяченого яєчка, доброї паски

і сонця окрайчика – з Божої ласки!

У мирі та щасті, добрі та любові

святкуйте Великдень в родинному колі!

Ніхто в цей день хай не сумує,

Хай лине пісня до небес,

І кожне серце хай відчує –

Христос воістину воскрес!

Ваш «Місіонарчик»

Дзеркальця душі

Ісус Христос – Добрий Пастир – пропонує тобі повноту життя (пор. Йв. 10,7–18).

Простягни твою руку за тим, що Господь приготував для тебе!

У квітні святкуємо:

7 – Благовіщення Пречистої Діви Марії

17 – Квітна неділя

22 – Велика П'ятниця (Плащаниця)

24 – Воскресіння Христове

БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ

На шостий місяць після того, як архангел Гавриїл явився Захарії, той самий архангел був посланий Богом у місто Назарет до Пресвятої Діви Марії з радісною звісткою, що Господь обрав її бути Матір'ю Спасителя світу.

Ангел явився в дім праведного Йосифа і, ввійшовши, сказав до Марії: «Радуйся, Благодатна! Господь з тобою! Благословенна ти між жінками». Це «благодатна» означало: «сповнена благодаті Божої – дарів Святого Духа».

Марія збентежилася від слів ангела і подумала: «Що означає це вітання?» Ангел же сказав далі: «Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога. Ось ти зачнеш у лоні й вродиш сина й даси йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься. І Господь Бог дасть йому престол Давида, його батька, і він царюватиме над домом Якова повіки й царюванню його не буде кінця».

Здивована Марія запитала ангела: «Як це станеться, коли я не знаю мужа?» Ангел відповів їй, що все це станеться від дії всемогутнього Бога: «Дух Святий зійде на тебе й сила Всевишнього тебе отінить; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий. Ось твоя родичка Єлисавета – вона також у своїй старості зачала сина, і оце шостий місяць тій, що її звуть неплідною; нічого бо немає неможливого в Бога».

Тоді Марія сказала: «Ось я Господня слугиня: нехай зі мною станеться по твоєму слову!» І ангел відійшов від неї.

Благовіщення Пресвятої Діви Марії святкуємо 7 квітня. Це свято – одне з найбільших у церковному році. Слово «Благовіщення» означає: добра, радісна звістка про те, що почалося визволення людського роду від гріха та вічної смерті.

Розповідь про Благовіщення Пресвятої Діви Марії можеш знайти у Євангелії від Луки (1 розділ, вірші з 26 до 38).

ВЕЛИКДЕНЬ
СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ПАСХИ

«Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував»

(Тропар Пасхи).

ОСОБЛИВИЙ ДЕНЬ...

Ще зовсім недавно розпочався Великодній піст. Люди на початку цього посту робили певні постанови, так звані наміри. Хтось постановив, що відмовиться від солодощів, інший – від комп'ютера чи телебачення, ще дехто вирішив, що буде більш слухняний, краще вчитиметься, а хтось – відмовився від м'ясних страв чи поганої звички, хтось вирішив більше молитися… Таких постанов є дуже багато. Під час Великоднього посту у церквах багато моляться за померлих, служать сорокоусти, Літургії Напередосвячених дарів, Хресні дороги. Люди б'ють поклони, приступають до сповіді. Це все допомагає нам зрозуміти, що наближається особливий день, і до нього треба особливо приготуватися...

СТРАСНА П'ЯТНИЦЯ

У Страсну П'ятницю у храмах виносять плащаницю, і люди сходяться, щоб поцілувати її – це вияв любові, пошани і подяки Богові за те, що він прийшов до нас і подарував нове життя. Померши на хресті, тим самим Бог сказав кожній людині, що жила, живе і буде жити на планеті Земля: «Я тебе люблю».

ВОСКРЕСІННЯ

Через три дні Ісус Христос воскрес і тим переміг смерть. Люди по всьому світі радіють, вітають одне одного з тою великою Божою перемогою, водять хороводи – так звані гаївки, співають пісні і говорять одне одному радісні слова: «Христос воскрес! Воістину воскрес!»

СВЯТИЙ ІВАН ЗОЛОТОУСТИЙ ПРО ВЕЛИКДЕНЬ

«Де твоє, смерте, жало? Де твоя, аде, перемога? Воскрес Христос – і ти провалився. Воскрес Христос – і впали демони. Воскрес Христос – і радіють ангели. Воскрес Христос – і життя панує. Воскрес Христос – і нема ні одного мерця в гробі, бо Христос воскрес із мертвих і став первістком померлих».

ПАСХА–ПЕРЕХІД

«Пасха» з єврейської означає «перехід». Це слово у євреїв означало також ягня, якого заколювали на Пасху, а потім і сам день свята на згадку про визволення з Єгипту – «перехід» або «вихід» з єгипетської неволі. Пасха для євреїв була також згадкою про те, що ангел Господній, який приніс кару смерті єгипетським хлопцям–первісткам, минув ізраїльські хати, тобто «пройшов» повз них.

Пасхальний агнець євреїв став для християн прообразом Ісуса Христа, Який, наче невинне ягня, приніс себе в жертву за гріхи цілого світу. Звідси в богослужінні його називають пасхальним агнцем або просто Пасхою.

СВІТЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Перші християни святкували Пасху лише протягом одного дня. Та від 4-5 століть святкування продовжили на цілий тиждень. На противагу Страсному тижню, який проводиться в пості й молитві, він називається Світлим. У цей час було прийнято не брати участі у світських розвагах.

Протягом Світлого тижня святі двері в іконостасі весь час відчинені. Це є знаком того, що своїм воскресінням Христос відчинив нам двері до Божого царства.

ХЛІБ ЖИТТЯ

А чи знаєш ти, що за хліб цілий Світлий тиждень стоїть на тетраподі? Це артос, що у перекладі з грецької означає «хліб». На артосі зображено воскресіння. Артос є знаком того, що Христос, який віддав життя задля нашого спасіння, став для нас хлібом життя. У Світлу суботу артос подрібнюють, а в Томину неділю роздають вірним.

Підготували: бр. Юстин Борис ЧСВВ, Мар'яна Шиндюк.

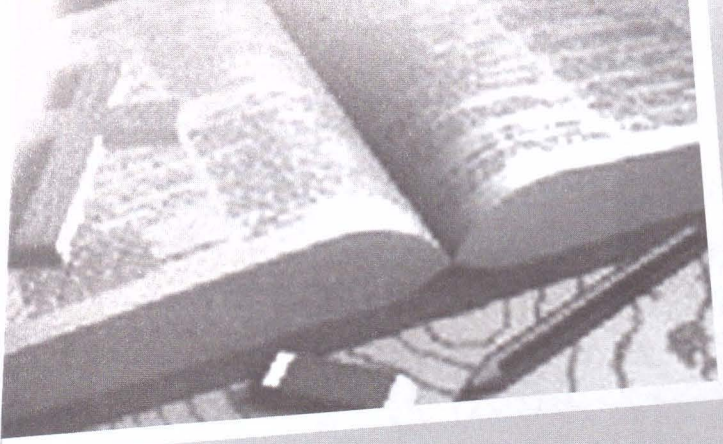

КОНКУРС

Шановний читачу, сподіваємося, що ти уважно читаєш Святе Письмо. І якщо ти є уважний, наш «МІСІОНАРЧИК» пропонує новий тест – саме для тебе. Ці запитання стосуються Євангелії Господа нашого Ісуса Христа від Івана (а точніше – розділів 18–21).

НА ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ!!!

У жеребкуванні візьмуть участь тільки ті, що дадуть правильні відповіді на всі запитання.

Відповіді надсилати за адресою:

79019, м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36, Святоонуфріївський монастир Отців Василіян, «Місіонарчикові».

Не забудь вказати свою адресу, номер телефону та твій вік.

1) Як звали слугу, якому Петро відрубав мечем праве вухо?
- а) Малхом;
- б) Йосиф;
- в) Веніамин.

2) Хто сказав такі слова: «Ліпше, щоб за народ помер один чоловік»?
- а) Каяфа ;
- б) Ісус;
- в) Петро.

3) Варавва – це…
- а) фарисей;
- б) розбійник;
- в) учень Ісуса.

4) Хто звелів бичувати Ісуса?
- а) Каяфа;
- б) Варавва;
- в) Пилат.

5) По-єврейському Літостротон має назву…
- а) Геєна;
- б) Гаввата;
- в) Гетсиманія.

ДОМАШНІ УЛЮБЛЕНЦІ ХОМ'ЯЧКИ

Максим БЕРВЕЦЬКИЙ

Хом'ячки – це маленькі пухнасті тваринки, які в природі живуть в деяких місцевостях Азії та Європи. Вони стають ідеальними домашніми улюбленцями. За ними цікаво спостерігати, вони полюбляють гризти різні речі, щоби зуби не були довгими. Хом'ячкам особливо не подобається шум. І цікаво те, що за допомогою нюху ці звірята відчувають краще, ніж бачать. Використовуючи вуса, вони визначають, що їх оточує. Існують чотири види хом'ячків: російський, китайський, сирійський та сибірський.

«СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА»

6) Скількома мовами написано напис на хресті?
а) трьома;
б) однією;
в) двома;

7) Вояки кинули жереб на…
а) одіж;
б) хітон;
в) не кидали жереб.

8) «От і подали йому до уст настромлену на тростину губку, просяклу…»
а) вином з жовчю;
б) водою;
в) оцтом.

9) Останні слова Ісуса – це …
а) «Звершилось»;
б) «Спраглий я!»;
в) « Отче, у руки Твої відаю духа мого».

10) Закінчіть речення: «…бо був Великдень тієї …»
а) суботи;
б) неділі;
в) п'ятниці.

11) Хто з людей звернувся до Пилата з проханням, щоб забрати тіло Ісуса з хреста?
а) Никодим;
б) Йосиф з Ариматеї;
в) Іван.

12) Чим обв'язали тіло Ісуса?
а) запашним полотном;
б) хітоном;
в) наділи одіж.

13) Хто першим побачив, що камінь відкочений від гробу?
а) Марія Магдалина;
б) Петро;
в) Марія та Іван.

14) «Раввуні!» у перекладі означає…
а) «Господи»;
б) «Учителю»;
в) «Зраднику».

15) Хто з учнів не повірив у воскресіння Ісуса?
а) Петро;
б) Натанаїл;
в) Тома.

16) Що Ісус доручив апостолові Петрові?
а) «Паси мої вівці!»;
б) «Вари манну кашу»;
в) «Будеш порати землю».

ВЕСЕЛИНКИ

ХУДОЖНИК

– Мамо, а наша вчителька зовсім не знає тварин.
– Звідки ти це взяв?
– Я намалював коня, а вона питає: «Що це таке?»

СЛУХНЯНИЙ УЧЕНЬ

Учитель цікавиться:
– Чому ти не був учора в школі?
– Ви ж самі казали, щоб я, якщо не виконаю домашнього завдання, у школі не з'являвся...

НІМІ РИБИ

– Чому риби німі?
– Спробували б ви, дядьку, порозмовляти під водою!

ХОЧ КРУТЬ, ХОЧ ВЕРТЬ

– Сашко, чому в тебе один черевик чорний, а другий – коричневий? – запитав учитель у хлопчика. – Ану біжи додому перевзуйся!
– Та я вже повертався додому, тільки там теж один чорний, а другий коричневий черевик.

РОЗУМНИКИ

Вчитель, переглядаючи завдання учня, дивується:
– Як одна людина могла допустити так багато помилок?!
Учень і каже:
– Зовсім не одна. Мені тато допомагав.

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ КОШИК»

(Три крапки замініть словом з гаївок і Воскресних пісень)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

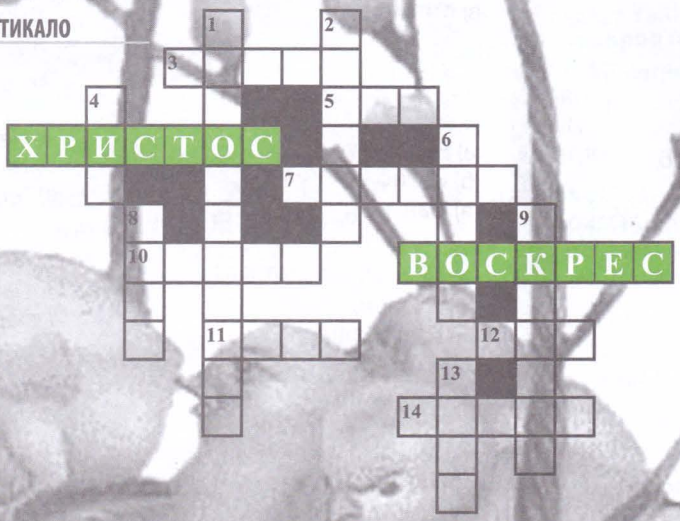

По горизонталі: 3. Боже … засіяло, темні хмари розігнало, всю вселенну огріває і нове життя вливає світлом Божим із небес: Христос воскрес! 5. Здібності, хист до чого-небудь, талант. 7. Богослужбовий заклик: «Хваліть Господа». 10. Христос воскрес! Радійте, діти: біжіть у поле, у садок, збирайте зіллячко і квіти, кладіть на Божий хрест … (із вірша Леоніда Глібова «Христос воскрес!»). 11. В цей день йде радість людям всім, цей Божий день вітаймо, несімо радість в кожний дім і Бога прославляймо. Чудо, … із чудес: істинно Христос воскрес! 12. Соловеєчку, сватку, сватку, чи бував же ти в нашім садку, чи видав же ти, як … сіють? Ой так, ой так, ой так сіють мак. 14. Христос воскрес! Радіє світ, бо вже прийшла життя…, пропала вмить душевна тьма, гріховне зло і смерті слід: Христос воскрес! Христос воскрес!

По вертикалі: 1. Десь тут була …, десь тут була молодесенька. 2. День, коли воскрес Син Божий. 4. Мир нам сам Христос приносить, мир нам небо десь голосить, … той Божий всі вітаймо, Ласку Божу прославляймо. 6. Ходить … по долині, а Жучиха по ялині; грай, Жучку, грай, небоже, най ти Господь допоможе. 8. Вже грає дзвін, навколо лине … святий, спішить до церкви гурт людей Христу віддати честь й поклін. Христос воскрес! Христос воскрес! 9. Вже ся весна зачинає, Ісус Христос воскресає. Вже приходить ясна днина – воскресає … . 13. Христос воскрес! Душе, радій, скінчився сон і ніч гріха, вже сонце йде, проміння рій, віщує … новий життя.

Відповіді на чайнворд «ПІСТ», опублікований у числі за березень 2011 року:

ЛІТЕРА «П»: 1.Хрест. 2.Телевізор. 3.Риба. 4.Апостол. 5.Лазар. 6.Радість.
ЛІТЕРА «І»: 1.Гріх. 2.Хітон. 3.Ной. 4.Йосиф.
ЛІТЕРА «С»: 1.Вероніка. 2.Адам. 3.Молитва. 4.Амос. 5.Сповідь.
ЛІТЕРА «Т»: 1.Завіт. 2.Терен. 3.Неділя. 4.Яків. 5.Вечеря.

У «Місіонарчику», число за березень 2011 року у чайнворді «ПІСТ» літера «І» запитання № 4 слід читати так: Хто з хреста зняв тіло Ісуса Христа, обгорнув полотном і поклав його у гробі, що був висічений у скелі? – … Ариматейський (Святе Письмо, Марко 15,46).

Номер підготував:
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали:
Мар'яна Шиндюк,
Павло Білик,
Григорій Стахів,
Євген Шпирка,
Максим Бервецький,
Руслан Модний,
Ірина Модна.

ЧСВВ – ПАМ'ЯТАЄМО, ВИВЧАЄМО, НАСЛІДУЄМО

ОТЕЦЬ МАРКІЯН МАТЕЙ КОГУТ, ЧСВВ

Отець Маркіян Матей Когут народився 12 квітня 1908 р. в с. Ласківці (нині Теребовлянський р-н Тернопільської обл.) в родині Гавриїла та Ксенії з роду Ваврик.

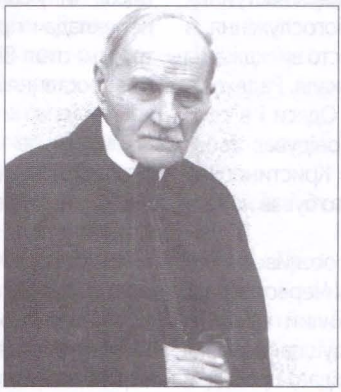

З 1914 р. навчався в сільській чотирирічній школі, а в 1920-1924 рр. – у василіянському Місійному інституті при монастирі Чесного Хреста Господнього в Бучачі.

14 вересня 1924 р. вступив до Василіянського Чину на новіціят у Крехові. Перші монаші обіти склав у Крехові 14 січня 1927 р. Гімназійні студії завершував у княжому Лаврівському монастирі (1927-1929 рр.), філософію вивчав у Добромилі (1929-1931 рр.), а богословські предмети – в Кристинополі й Жовкві (1931-1933 рр.).

15 травня 1933 р. в Кристинополі брат Маркіян склав професію довічних обітів у Василіянському Чині св. Йосафата.

1-2 серпня 1933 р. отримав відповідно піддияконські і диякоські свячення, а 13 серпня 1933 р. – ієрейські свячення в Жовкві з рук Преосвященнішого Йосафата Кочиловського, ЧСВВ, єпископа Перемишльського. Враховуючи здібності отця Маркіяна до вивчення мов, після свячень провід Провінції направив його на навчання до Варшавського університету, де впродовж трьох років він опановував слов'янську філологію, водночас відвідуючи Вищу школу журналістики. Після завершення студій отець Маркіян спершу доповнив деякі богословські предмети в Лаврові, а потім отримав призначення до Святоонуфріївського монастиря у Львові. Був провідником Марійських товариств пань та дівчат, Третього Чину св. Василія Великого, дитячої Євхаристійної дружини, поряд з тим займався письменницькою працею, редагував дитячий додаток до «Місіонаря» – «Малий Місіонарчик. Письмо для дітей» (1939 р.). Першу радянську окупацію перебув у Львові, а згодом, у 1943 р., коли Галичина вже була під німецькою займанщиною, переїхав до Жовкви, де тимчасово був магістром відновленого новіціяту, душпастирював на монастирській парафії та працював у видавництві.

Арештований органами УНКДБ Львівської області 31 травня 1945 р. в Жовкві за те, що залишився вірним християнсько-католицьким ідеалам, не підтримав «ініціативну групу» і дописував до «Місіонаря» статті «антирадянського характеру». Після арешту майже рік відсидів у Львівській тюрмі «на Лонцького». Засуджений 27 лютого 1946 р. на закритому засіданні ВТ військ НКВС Львівської області за статтею 54-10 ч.2 КК УРСР до 10 років ВТТ, 5 років позбавлення прав, з конфіскацією майна. Термін відбував у містечку Інта (Республіка Комі), працюючи на будівництві північних залізничних шляхів та на деревообробних підприємствах.

Після закінчення терміну ув'язнення (відсидів 9 років, 2 місяці і 12 днів), 13 серпня 1954 р. разом із отцем протоігуменом Віталієм Градюком повернувся до Львова. Ненадовго замешкав у родини інженера Мар'яна та Казимири Капустяків, бо вже 1956 р. через натиск КДБ-істів, що спостерегли його душпастирські відвідини сестер василіянок, змушений був виїхати в Донецьку область, де працював кочегаром на шахті «Кондратівка» біля Горлівки. В 1957 р. оселився у Володимирі-Волинському в родини зубного лікаря, а згодом у священика Івана Мельника. Працював нічним сторожем на станції газопроводу «Дашава-Мінськ», допомагав у господарстві й вихованні дітей, водночас виконував душпастирську і письменницьку працю.

У 1962-1968 роках – «добровільне» переселення. Опинився в Казахстані, у Караганді, і влаштувався кочегаром при лікарні. За 6 років перебування в Середній Азії мав можливість досить часто подорожувати просторами Узбекистану, Таджикистану, Вірменії, Киргизії, бачитися зі своїми співбратами по Чину єпископом Йосафатом Федориком і Северіяном Пришляком,

відвідувати розсіяних вірних греко-католиків… і робити нотатки для майбутніх поетичних творів.

В 1968 р. повернувся до Володимира-Волинського і проживав там впродовж наступних 20 років. Підпільно здійснював богослужіння в хаті для родини й людей із міста, часто виїжджав із духовною послугою до Львова, Сокаля, Радехова, Червонограда, Івано-Франківська, Одеси і в село Агафіївку Одеської області, де провідував свого співбрата по Чину і професора із Кристинопільських студій отця Ісидора Луба, часто бував на Тернопільщині в рідних Ласківцях.

Після виходу Церкви із підпілля оселився в монастирі святого Юрія в Кристинополі-Червонограді. З молодечою завзятістю вже похилий віком ієромонах Маркіян кинувся у вир душпастирської праці: служив, проповідував, сповідав, провадив Апостольство молитви й Марійську дружину, був сповідником і духівником студентів духовного ліцею, що відкрився при монастирі в 1994 р. Багато писав, зокрема й драматичних творів до різних релігійних свят, які ставив під його проводом ним же організований драматичний гурток.

Упокоївся в Господі 8 січня 1998 р. в Червонограді на 90-му році життя, 74-му році чернечого покликання й 65-му – священичого служіння. Похований на цвинтарі села Бендюга біля Червонограда.

11 січня 1998 р. за вірність Христовій Церкві й Апостольському Престолові отець Маркіян Когут посмертно нагороджений медаллю і грамотою Святішого Отця Івана Павла II «Pro Ecclesia et Pontifice».

ЛІТЕРАТУРНА СПАДЩИНА

Знавець іноземних мов і перекладач

Отець Маркіян Когут був високоосвіченим, інтелігентним ієромонахом-василіянином і мав феноменальні здібності до вивчення іноземних мов. Окрім української, російської й польської, знав також греку й латину (ще з нижчих студій читав у оригіналі грецьких і римських поетів та письменників), під час Варшавських студій вивчив англійську, німецьку й французьку (цю мову він особливо полюбив, бо нею були написана автобіографія і вірші його улюбленої святої Терези від Дитятка Ісус). В 4-му томі «Записок Чину святого Василія Великого» був поміщений переклад отця Маркіяна Когута із грецької мови «Бесід святого Василія Великого до молодців про класичну літературу», який згодом був виданий окремою брошурою в «Бібліотеці Записок Чину святого Василія Великого» (1934 р.). Як перекладач працював отець Маркіян також над твором отця Вільяма Фабера «Сім наук про духовне зростання».

Дописувач до релігійних видань

У збірнику «Альманах василіянських богословів» виданому в 1933 р. студентами-богословами з Кристинополя з нагоди 50-тої річниці Добромильської реформи Чину, Маркіян Когут (тоді ще як брат-студент) помістив свою першу більшу статтю «Значення реформи Василіянського Чина 1882 р.». Після навчання у Варшаві часописи «Добрий Пастир», а особливо «Місіонар», все частіше публікували його короткі описи визначних подій з церковного життя, принагідні статті та некрологи померлим василіянам. У підпіллі (з 1978 р.) отець Маркіян редагував і видавав газетку «Бджола», тиражуванням якої спершу в рукописному, а згодом у машинописному варіантах займався п. Михайло Шаварський із Сокаля. До часу виходу Церкви з підпілля вийшло близько 30-ти номерів газетки. Коли в 1992 р. було відновлено католицький часопис «Місіонар», то отець увійшов до його редколегії. У «Місіонарі» та канадському журналі «Світло» поміщені статті та спогади отця з підпільних років. Багато історичних заміток, роздумів та спогадів ще й досі залишаються невиданими.

Поет

Огляд ранньої поетичної творчості отця Маркіяна Когута (псевдоніми М. Соняшник та М. Зорян) свого часу зробив літературознавець і критик Теофіл Коструба (у Василіянському Чині отець Теодозій Коструба) в статті «Огляд української літератури в 1918-1938 рр.». Він наголошує на оригінальності поезії отця Маркіяна і особливості літературних стилів, якими послуговувався поет. Його байки, балади й легенди, релігійні і патріотичні думи, віршики для дітей і віршовані сценки розсіяні у таких передвоєнних виданнях та виданнях періоду німецької окупації, як «Правда», «Наш Приятель», «Український Бескид», «Місіонар» і, звичайно, редагований отцем в 1939 р. «Місіонарчик». В період заслання і підпілля віршування приносило отцеві

розраду, полегшу в несені життєвих негараздів і давало можливість заповнити вільний час. У рукописах із того періоду залишив отець Маркіян такі віршовані поеми, як «Юність Святослава», «Балада про крижмо», дві частини «В боротьбі», «Думи нічного сторожа», «Небесні птахи», «Розмова над озером Іссик-Куль» та інші. Підписував їх псевдонімом Данило Паломник. В 1996 р. побачила світ його поема «Літургія в кайданах», яку розпочав писати ще в таборі в Інті, рік перед тим (1995 р.) у видавництві «Місіонер» вийшла друком збірка його акафістів «Нові акафісти».

Літературна спадщина отця Маркіяна Матея Когута, ЧСВВ, ще чекає свого дослідника й публікацій творів.

о. д. Єронім Грім, ЧСВВ

Пропонуємо нашим читачам зразок поезії о. Маркіяна, що свідчить про багатогранність таланту отця і його тонкий гумор.

о. Маркіян КОГУТ, ЧСВВ

З книги «В боротьбі»

Згодився Півник на Лисички залицяння
На базисі співіснування.
Прийшлось забути все геть чисто:
Хижацькі кігті й хвіст пушистий.
Лисичка Півнику пішла теж на уступки –
Пообіцяла чистити зубки.

УПОКОЇВСЯ В БОЗІ ПЕРШИЙ ЄПИСКОП СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

24 березня 2011р. на 69-му році життя, 41-му році священичого служіння та 17-му році архиєрейського служіння, після важкої недуги, запоручений Святими Тайнами, в присутності єпархіального духовенства, упокоївся в Бозі і відійшов у вічність перший єпископ Стрийської єпархії УГКЦ Преосвященний Владика Юліян Ґбур.

Преосвященний Владика Юліян Ґбур народився 4 грудня 1942 року у с. Брижава, біля Перемишля (Польща). У 1947 році разом з батьками під час операції «Вісла» переселений на північ Польщі. Навчався в Малій духовній семінарії впродовж 1958-1962 рр. 1962 року вступив до спільноти Божого Слова (SVD). Священичі свячення отримав з рук Кардинала Адама Козловецького 21 червня 1970 року.

1970-1973 рр. – сотрудник греко-католицької парафії в Кракові;

1973-1994 рр. – парох греко-католицької парафії в Гурово-Ілавецьке;

1982 р. – лютий 1991 р. – декан Ольштинського деканату, Польща;

квітень 1991 р. – червень 1994 р. – Генеральний Вікарій Перемиської єпархії УГКЦ;

Єпископська хіротонія Владики Юліяна відбулась 7 липня 1994 р. в Архикатедральному соборі Св. Юра м. Львів, Україна. Святителі: Блаженніший Мирослав-Іван кардинал Любачівський, архиєпископ Іван Мартиняк, Митрополит Перемишльсько-Варшавський, та Преосвященний Владика Филимон Курчаба, Єпископ-помічник Львівський.

1994-2000 рр. – Єпископ-помічник Львівської Архиєпархії;

1994-1997 рр. – Генеральний Вікарій Львівської Архиєпархії;

1995-1996 рр. – Секретар І сесії Патріаршого Собору УГКЦ;

жовтень 1996 р. – 2000 р. – Секретар Синоду єпископів УГКЦ;

лютий-червень 2001 р. – Голова оргкомітету з приїзду Святішого Отця Івана Павла II в Україну (23–27 червня 2003 р.).

від листопада 2000 р. – Єпарх Стрийський УГКЦ;

з вересня 2002 року – Голова Комісії суспільних комунікацій і культури Синоду єпископів УГКЦ;

20 січня 2010 року, згідно з кан. 233 § 1 ККСЦ, повідомлено, що Папа Венедикт XVI, у зв'язку зі станом здоров'я, відкликав Владику Юліяна від виконання уряду Єпарха Стрийської єпархії. ■

ПОМЕР ДИСИДЕНТ ІВАН ГЕЛЬ

У Львові після тривалої хвороби помер Іван Андрійович Гель (народився 17 липня 1937 року на Городоччині), правозахисник, публіцист, організатор самвидаву, активний учасник національно-визвольного руху в Україні, один із засновників Української Гельсинської спілки.

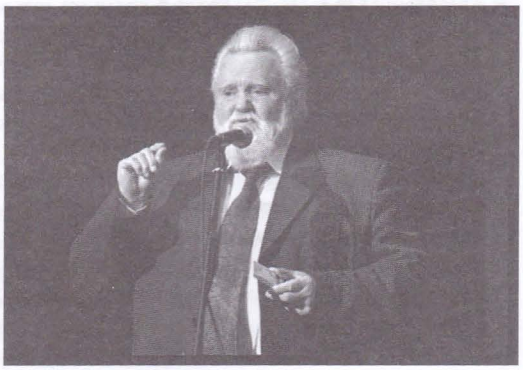

Батько Геля був вояком УНР, згодом співпрацював з ОУН, через що засуджений на 20 років таборів (через це Іванові був спершу закритий шлях до вищої освіти). З 1961 року Іван Гель покладанням тернового вінка до пам'ятника Шевченкові в Києві починає громадську діяльність.

Разом із Михайлом Горинем формулює свою програму як «боротьбу за державність України». 1965 року – перший арешт за розповсюдження українського самвидаву та «організаційну діяльність». Покарання відбував в 1966-1968 роках у Мордовії, де познайомився із багатьма представниками опозиційного руху в СРСР. 1967 року двічі звертався до Президії Верховної Ради з листами на захист Української Греко-Католицької Церкви.

Після звільнення друкує книги у самвидаві. 1972 року новий арешт, засуджений на 10 років таборів особливого режиму, 5 років заслання, визнаний особливо небезпечним рецидивістом. Відбував термін у Пермській області та Мордовії, заслання в Комі АРСР. У таборах брав участь у правозахисних акціях та голодівках (голодував сумарно понад 300 діб).

Автор книги «Грані культури». Написана в ув'язненні в 70-х, вона розповсюджувалася в самвидаві, нелеґально потрапила за кордон і вперше під псевдонімом Степан Говерля була видана у Лондоні 1984 року. В Україні під справжнім іменем автора видана у Львові 1993 року. Автор дає глибокий аналіз становища української культури і нації в умовах російської окупації. Після повернення в Україну 1987 року Іван Гель займався відновленням УГКЦ, один з активістів товариства «Меморіал», один з ініціаторів Народного Руху України.

Нагогоджений орденами Ярослава Мудрого V та IV ступенів. ■

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ОДИН З НАЙАКТИВНІШИХ ДІЯЧІВ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

Остання дорога о. Антонія Масюка, ЧСВВ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У понеділок, 7 березня 2011 року Божого, в перший день Великого посту, о 9:15 год. в монастирі святого Йосифа у Брюховичах, що біля Львова, на 94-му році життя, 74-му році чернечого покликання та 38-му – священнослужіння спочив у Господі блаженної пам'яті о. Антоній Теодор Масюк, ЧСВВ, один з найактивніших діячів підпільної Церкви.

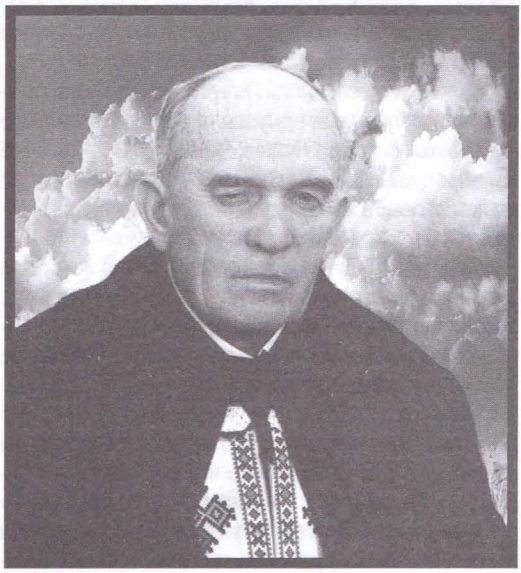

Після виходу нашої Церкви з підпілля, тобто від 1990 року, о. Антоній невтомно трудився у храмі святого Андрія у Львові. Впродовж останніх шести років життя о. Антонія йому ревно служив брат Любомир Кушнір, ЧСВВ; у цьому йому також допомагали наші брати-студенти. Від осені 2010 року о. Антоній перебував у монастирі святого Йосифа, що у Брюховичах.

Тіло покійного було виставлено у монастирській каплиці. Похоронні богослужіння розпочалися 7 березня о 18:30 год. відправою монашого парастасу, який очолив ректор ВІФБС ім. Й. В. Рутського та ігумен монастиря о. Роберт Лисейко, ЧСВВ. Йому співслужили багато священиків-василіян. У парастасі взяли участь монахи й монахині Василіянського Чину, представники інших жіночих згромаджень та миряни. Впродовж ночі монаша братія молилася за душу покійного Псалтир та інші моління.

Наступного дня, 8 березня, тіло блаженної пам'яті о. Антонія перевезли до храму святого Андрія, де було відслужено заупокійну Божественну Літургію. Впродовж дня численні вірні приходили до домовини о. Антонія, щоб віддати йому останню шану. Багатьох з них він хрестив, вінчав, сповідав, благословив...

В цей же день ввечері о 19:00 год. було відслужено монаший парастас. Його очолив Преосвященний владика Венедикт Алексійчук, єпископ-помічник Львівський. Йому співслужили протоігумен Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, парох храму святого Андрія о. Михайло Лучків, ЧСВВ, та понад 30 священиків, як василіан, так і єпархіальних, і представників інших монаших чинів та згромаджень. У парастасі взяли участь багато монахів, монахинь, родичі о. Антонія та велика кількість вірних.

Після парастасу владика Венедикт сказав декілька слів про блаженної пам'яті о. Антонія. Він найперше відзначив те, що покійний був одним з найактивніших священиків нашої Церкви у роки підпілля. Отець Антоній відзначався глибокою набожністю до Матері Божої, дуже любив і цінував своє монаше покликання. Владика, зокрема, сказав: «Під час допитів, після того, як о. Антонія насильно вигнали з монастиря, він сказав: «Ви вигнали мене з монастиря, але не вигнали монастиря з мого серця».

Похоронні моління за упокій душі о. Антонія тривали цілу ніч. В той час тисячі вірних приходили до домовини покійного, щоб востаннє попрощатися з отцем.

В середу, 9 березня, о 9:30 год. Божественною Літургією розпочалися похоронні моління. Службу Божу очолив о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. З ним співслужили понад 30 священиків. У заупокійних молінням взяли участь багато монахів, монахинь та тисячі вірних. Під час проповіді о. Йоанікій застановився над християнськими та чернечими чеснотами блаженної пам'яті о. Антонія.

Вкінці Божественної Літургії до вірних з прощальним словом звернувся парох храму святого Андрія о. Михайло Лучків, ЧСВВ, який найбільше співпрацював з о. Антонієм. Він згадав про деякі важливі події з життя покійного та подякував усім присутнім у храмі за участь у молінням.

Опісля відбулося останнє цілування та обряд монашого погребання: о. протоігумен прочитав прощальну молитву, вилив олію на обличчя померлого, наклав на його голову каптур та накрив обличчя параманом.

Після цього похоронна процесія вирушила до Жовкви, де о. Антоній звершував свій монаший подвиг ще перед війною, в часи підпілля та у середині 90-их років минулого століття. У цьому старовинному місті зібралися священики міста та навколишніх сіл (греко- та римо-католики) і багато вірних. У василіянському храмі Серця Христового було відслужено панахиду. Після прочитання Євангелія з прощальним словом звернувся ігумен монастиря о. Веніамин Чернега, ЧСВВ. Він, зокрема, сказав, що це вже вчетверте і востаннє блаженної пам'яті о. Антоній завітав до Жовкви, яку він дуже любив і якого любили та шанували жителі міста та навколишніх сіл, для яких він багато трудився як священик, особливо в роки переслідування нашої Церкви. Жовква – центр Апостольства молитви та почитання Пресвятого Серця Христового, до якого о. Антоній мав особливу набожність.

Опісля похоронна процесія вирушила до Крехівського монастиря. Перед монастирською брамою зібралася монаша братія. Як і 74 роки тому, блаженної пам'яті о. Антоній знову прибув до Крехова, але тепер уже на вічний спочинок. У монастирському храмі відслужили панахиду. У прощальному слові о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, ігумен монастиря та магістр новіціяту, наголосив на тому, що о. Антоній був і залишається живим прикладом для наслідування; він любив і цінував своє монаше покликання, впродовж свого життя ніс те зерно, яке посіяли в його серці магістр та духівники.

Відтак монаша братія та вірні вирушили на монаший цвинтар, де й було похоронено тіло блаженної пам'яті о. Антонія Масюка, ЧСВВ, як цього бажав сам покійний.

«Зі святими упокій, Христе, душу покійного єромонаха Антонія, де немає ні болю, ні печалі, ані зітхання, а життя безконечне». ■

ЄПИСКОП ІРИНЕЙ БІЛИК, ЧСВВ, КАНОНІК ПАПСЬКОЇ БАЗИЛІКИ МАРІЯ МАДЖОРЕ

Дорогі в Христі!

Високопреподобний отче протоігумене, преподобні і всечесніші отці, преподобні брати і сестри, дорогі в Христі брати і сестри!

Дійшла до Риму сумна звістка, що відійшов у вічність по заслужену нагороду дорогий нашій пам'яті і нашому серцю високопреподобний о. Антоній Масюк, ЧСВВ.

Закінчилося страдницьке земне життя о. Антонія, яке пройшло у випробуваннях долі та в небезпеках від ворогів нашого народу і нашої Церкви, від яких зазнавав переслідувань і гонінь, коли наша Церква заради Христа була закована в кайдани.

Він ще з юних літ полюбив Бога понад усе і тому вибрав дорогу всецілої посвяти і служінню Йому. Це є найбільша жертва та послуга, яку міг зробити для Бога та свого українського народу. Та й цю любов засвідчував всім своїм життям у Василіянському Чині.

Особливою втіхою для нього були молоді кандидати до підпільного вишколу, яким давав добрий приклад та заохоту до витривалості у вірі та покликанні через ревне дотримання Конституцій і Правил Василіянського Чину впродовж всього свого боголюбивого життя.

В глибокому підпіллі був висвячений на священика і, як добрий пастир, не боявся рикаючих левів, які повсюди шукали, кого б пожерти (пор. 1 Пт. 5,8), бо він не боявся тих, «що вбивають тіло, душі ж убити не можуть» (Мт. 10,28), готовий був життя своє за овець покласти (пор. Ів. 10,11-14) та разом з апостолом Павлом міг сказати: «Все можу в Тому, Хто мене укріпляє, в Ісусі Христі» (Фил. 4,13).

Сильна віра і глибока довіра до Бога та велика любов до Пресвятої Богородиці давали йому силу, щоб витривати в любові до Бога і зберегти вірність Католицькій Церкві в часи довгого і жорстокого переслідування.

Він був ісповідником віри, який тут жив, тут «протистояв переслідуванню, насильству і смерті, щоб тільки не відректися Христової віри та своєї Церкви» (пор. Іван Павло II, Промови у Львові 2001 року).

Мати Божа Страждальна, Деревнянський чудотворний образ якої він у Жовківському монастирі врятував з вогню, коли атеїсти намагалися його спалити, супроводжувала і оберігала його на всіх дорогах його страдницького життя.

З великою радістю і надією дочекався, коли сонце свободи засвітило на нашій землі і Церква вийшла з катакомб, бо у вистражданій свободі нашої Церкви і народу є і його заслуга, бо ж і за його молитвами, його моральними і фізичними стражданнями це сталося. Тішився відновленням життєдіяльності нашої Церкви і Василіянського Чину, з радістю сприйняв відновлення вимоленої і вистражданої мільйонами жертв незалежності України.

В цьому полягає його великий патріотизм і героїзм у служінні і посваті для духовного добра нашого народу і Церкви, якій ревно служив і віддавав всі свої сили, бо «він за Церкву і за віру як святий борець Христа все, що мав, приніс в офіру: душу, тіло, кров, життя» (пісня до св. Йосафата).

Господь прийняв цілопальну жертву його життя, «бо він вже готовий на ливну жертву, і час його відходу настав, він боровся доброю борнею, скінчив біг – віру зберіг. Тепер же приготований йому вінок справедливости, що його дасть йому того дня Господь» (пор. 2 Тим. 4,6-7), а його світлий образ нехай буде заохотою для всіх нас в ревному служінні на славу Божу та добро нашої Церкви й українського народу. Тому найкращою пам'яттю про нього буде наслідування його чеснот, нашим життям і вчинками, коли будемо любити Бога, Церкву та Україну так, як він любив. Апостол віри, надії і любові, ісповідник віри і патріот України – такими словами можна коротко охарактеризувати його нелегке життя, наповнене різними терпіннями і переживаннями. Тому Господь дарував йому довге життя, яке прожив з великою любов'ю і посвятою Богові, Церкві й Україні.

Дорогі в Христі! Блаженної пам'яті високопреподобний о. Антоній жив для вічности. Його життя, його щоденні турботи, молитви та старання були просякнуті пам'яттю про вічність. Він не шкодував для Бога нічого. Тож Господь Бог, як люблячий Батько, приймає його сьогодні в Свої обійми. Тож хіба можемо сумувати, коли він перейшов у кращий світ, коли продовжує своє життя у щасливій вічності?

Нехай Пресвята Богородиця, Мати, що пережила смерть свого Сина і сама перенесла передсмертне прощання з апостолами, скріпляє нас у вірі, як постійно скріпляла о. Антонія, у найважчі хвилини також і наших життєвих випробувань, та буде для нас найбільшою нашою потіхою як в хвилини смерті наших рідних і близьких, так і в хвилини нашої смерті, бо вона – Матір Життя, і в успінні світу не залишила. Амінь.

Із цієї нагоди уділяю всім Вам, дорогі в Христі, моє архієрейське благословення, повний відпуст, який будемо жертвувати за блаженний упокій слуги Божого високо разом преподобного о. Антонія.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і Причастя Святого Духа нехай зійде на вас і перебуває з вами завжди: нині, повсякчас і на віки вічні! ■

Слава Ісусу Христу!

Єпископ Іриней Білик, ЧСВВ

Рим, Папська базиліка Санта Марія Маджоре,
8 березня 2011 року Божого

БЛАГОСЛОВЕННЯ НА НАРОДЖЕННЯ ДІТЕЙ

Ірина МАРТИН

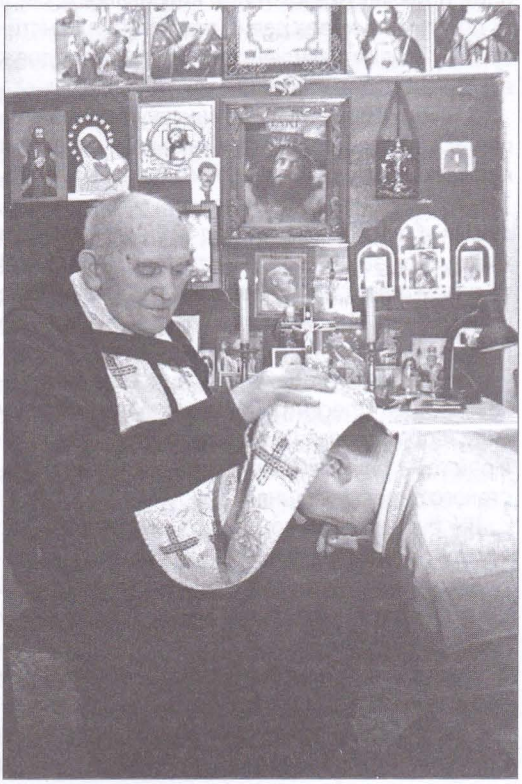

З отцем Антонієм я познайомилася тоді, коли почала свідомо ходити до церкви, коли формувалися мій духовний стан та християнська ідентичність. Це були роки відродження УГКЦ. Саме тоді я, навчаючись у старших класах школи, почала відкривати для себе існування Бога, сутність справжніх християнських цінностей. Напередодні Великодня шкільна подруга розповіла, що ходила до Плащаниці до церкви св. Андрія, яку нещодавно відкрили. Порадила й мені туди піти, мовляв, церква досить гарна, хоча ще досить занедбана. І на Великдень я вирушила туди. Всередині храм був ущерть наповнений людьми. Своїм виглядом він мало нагадував теперішній, відреставрований. Із того дня мені запам'яталися протягнені вздовж церкви звичайні кімнатні лампочки, а також – бадьорий та оптимістичний голос священика, що правив Літургію. Згодом виявилося, що це отець Антоній Масюк.

Відтак я почала спочатку епізодично, а потім і частіше приходити до цієї церкви. Отець Антоній був серед тих священиків, які допомагали мені формуватися внутрішньо. Згодом, уже коли я була студенткою, то вперше приступила до сповіді. І перше Святе Причастя я прийняла з рук о. Антонія. Втішно, що вже коли моя донька вперше йшла до Сповіді, то групу дітей сповідав о. Антоній.

Я неодноразово приходила до сповідальниці, у якій сидів цей відданий своєму покликанню священик, аби скеровувати людей на правдиву дорогу з Богом. Особливою заохотою для мене стали молитви до Матері Божої, зокрема, коло чудотворного образу Страждучої Богородиці. Назавжди запам'яталися мені слова отця: "Так як мама найбільше розуміє дитину, так нас розуміє Матір Божа".

Однак для мене особливим є те, що за посередництвом молитов о. Антонія Масюка народжувалися мої діти. Коли очікувала появи на світ першої дитини, то мала проблеми з тим, що в плоду сідничне положення. І я ходила на молитви до о. Антонія. Перед самими пологами, на свято Водохреща, о. Антоній мене висповідав і прочитав молитву благословення. Повернувшись із церкви додому, я поїхала до лікарні і щасливо народила доньку. Втішно було, що дитина народилася в головному положенні.

Коли була вагітною вдруге, то діагноз медиків повторився знову – сідничне положення. І я знову заручилася молитвами цього ревного священика. Тоді о. Антоній читав молитви на оздоровлення коло чудотворної Страждучої Богородиці. Востаннє я побувала на такій молитві за день до пологів, а син народився, як і донька, також у головному положенні.

… І ось я очікую народження третьої дитини. І знову такий самий вердикт лікарів – сід-

ничне положення. Отця Антонія вже немає у храмі, який він відроджував – тепер, у таких поважних літах, отець у Брюховицькому монастирі. Однак мене не покидає сила молитви, не сумніватися в якій навчав цей духівник. Уже коли я перебувала в декретній відпустці і мала більше часу, почала щодня ходити на ранішню Службу Божу. А прийшовши 8 березня, зауважила як на будень дуже багатьох людей. Виявилося, що помер о. Антоній. Підійшовши до домовини, ловлю себе на думці, що покійний душпастир благословляв народження моїх старших дітей, а з третьою дитиною я прийшла вже до його тіла. У молитві прошу благословення за посередництвом душі о. Антонія.

Надвечір цього ж таки дня я народила хлопчика. Цього разу дитина народилася сідницями, однак все обійшлося якнайкраще як для такого випадку. Впевнена – це за посередництвом душі отця Антонія Масюка. ■

НАСТАНОВИ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО (IV СТ.) ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Апостол Павло каже, що жінка спасеться «дітородженням, якщо пробуватиме у вірі й любові, та в посвяті з розвагою» (1 Тим. 2,15). Він говорить про виховання, про те, що батьки, коли добре виховуватимуть своїх дітей, зможуть отримати від них плоди доброчинності, їхня нагорода за це буде значною, адже вони виховають воїнів для Христа. Чи спасеться, наприклад, мати, якщо сама вона є безчесною? Чи отримає вона користь із виховання? Така жінка виховає своїх дітей подібними до себе. Апостол Павло говорить не про кожну матір, а про доброчинну. Лише така жінка отримає велику винагороду. Слухайте, батьки: за виховання дітей ви не залишитесь без нагороди!

Присвятити Богові дітей, яких Він нам дав, є, без сумніву, дуже важливою справою. Якщо батьки закладуть під будівлю непохитний фундамент, то отримають велику винагороду; а за недбалість будуть покарані. Адже й Ілій, врешті-решт, загинув через своїх дітей тому, що не навчав їх. Він, щоправда, давав дітям настанови, але не так, як було потрібно. Він погубив їх і себе.

Слухайте це, батьки! З великою старанністю виховуйте своїх дітей та навчайте Господньої науки. Юність є непокірною, і тому має потребу у наставниках, вчителях, керівниках, наглядачах та вихователях. І лише за таких умов можливо її підкорити. Юність подібна до незагнузданого коня, до неприборканого звіра. Тому якщо на початку, із раннього віку, ми визначимо для неї належні межі, то в майбутньому не матимемо потреби у великих зусиллях. Не дозволяймо дітям робити те, що є приємним і одночасно шкідливим. Не догоджаймо тому, що вони діти, але постійно навчаймо їх праведності. Наше прагнення задовольняти будь-яке бажання свого чада зашкодить юності найбільше. Особливо ми маємо піклуватися про їхню цнотливість. Колись будемо вибирати для дітей наречених, щоб вони обоє, маючи чисте і нерозпусне тіло, поєдналися. Така любов буває найпалкішою. Хто був цнотливим до шлюбу, той залишиться таким і у шлюбі, й навпаки: хто до шлюбу навчився перелюбу, той і в шлюбі буде чинити те саме. У Писанні сказано: «Людині блудній будь-який хліб видається солодким» (Сир. 23,23). Тому вінці і покладаються на голови – на знак того, що наречені входять до шлюбної світлиці переможцями над похітливими бажаннями. Якщо ж хтось, бувши спокушеним пристрастю блуду, перебував із повіями, то чому він після цього одягає на голову вінець? Адже він переможений!

Нам доручена важлива застава – діти. Тому будемо піклуватися про них і застосовуватимемо всі засоби для того, щоб лукавий не вкрав їх у нас.

Однак тепер у нас усе робиться навпаки. Ми прикладаємо всіх зусиль для того, щоб поле було хорошим і щоб доручити його надійній

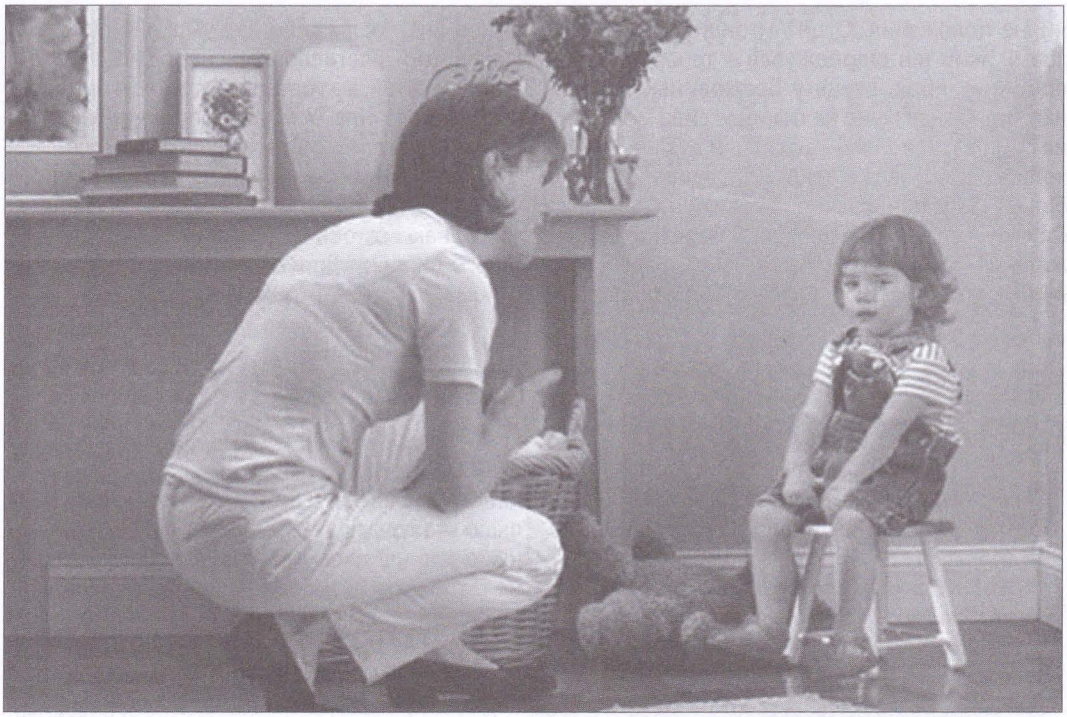

людині, ми шукаємо найкращого погонича для ослів та мулів і найвідданішого повіреного. Але за те, що для нас є найдорожчим, не дбаємо, а саме за те, щоб довірити свого сина людині, яка могла б зберегти його в цнотливості, хоча діти – наше найцінніше надбання. Про їхнє майно ми турбуємось, а про них самих – ні. Бачите, яке безумство нами оволоділо? Спочатку формуйте душу свого сина, а матеріальні надбання він отримає згодом. Бо якщо його душа є недоброю, то він не отримає жодної користі від грошей; і навпаки: якщо душа отримала правильну настанову, то бідність синові ніяким чином не нашкодить. Якщо хочете залишити наслідника багатим, то навчіть його доброчинності. Адже таким чином він зможе і достаток примножити. Якщо ж ваш син і не збагатиться, то принаймні нічим не буде гіршим за заможних людей. Якщо ж він буде злим, то, хоча б ви йому залишили незчисленні скарби, вони не будуть мати достойного хоронителя, бо ви зробили його ще нещаснішим за тих, які перебувають у найбільших злиднях. Адже для дітей, які не отримали правильної науки, бідність є кращою за багатство, оскільки вона, навіть поза їхньою волею, утримує їх у межах доброчинності. Багатство ж не дозволяє провадити цнотливе життя, але спонукає до незліченних переступів.

Ви, матері, найбільш за все наглядайте за дочками. Ця турбота для вас не буде важкою. Дбайте про те, щоб вони перебували вдома. Перш за все, навчайте їх бути благочестивими, скромними; учіть їх зневажати гроші і не занадто піклуватися про одяг. Саме таким чином ви підготуєте своїх дочок до подружнього життя. Якщо виховуватимете саме такими, то спасете не лише дочку, але й чоловіка, який одружиться з нею, їхніх дітей та внуків. Бо якщо корінь буде досконалим, то гілки гарно зміцнюватимуться, та й ви за все це отримаєте винагороду. Тому все будемо чинити так, як це личить тим, хто піклується про благо не однієї душі, але про благо багатьох через одну. До шлюбу дочки повинні йти з батьківської оселі подібними до борців, які виходять із місця змагань.

Вони мають точно знати всю науку, за допомогою якої, подібно до закваски, могли б усій суміші надавати власної краси.

Сини також повинні бути скромними настільки, щоб найшвидше їх можна було впізнавати за благочестям та цнотливістю і щоб вони стали гідними великої похвали як від людей, так і від Бога. Нехай сини навчаться підкоряти черево, утримуватись від надмірності, бути поміркованими, ніжно люблячими та коритися владі. Адже таким чином вони зможуть найкраще винагородити своїх батьків. Тоді все буде чинитися для нашого спасіння, на славу Божу в Христі Ісусі, Господі нашому, з Яким Отцю разом із Святим Духом слава, держава, честь нині, і повсякчас, і навіки віків. Амінь.

Необхідна умова виховання дітей

Будемо старанно піклуватися про дітей, щоб зробити їх царським храмом. «Ваші тіла, – каже апостол, – то члени Христові... то храм Духа Святого, що мешкає Він у вас» (1 Кор. 6,15.19). І в іншому місці: «Поселюся серед них і ходитиму» (2 Кор. 6,16). Чи не було б дивним запрошувати будівельників, витрачати кошти і робити все можливе для того, щоб зміцнити старий, похилий будинок, а будову Божу (душа юнака, безумовно, може бути домом Божим) залишати без будь-якої опіки? Пильнуйте, щоб вам не почути те, що колись почули юдеї, коли вони, повернувшись із полону, зневажали свій внутрішній храм, а власні оселі прикрашали. Цим юдеї так образили Бога, що Він через пророка став погрожувати голодом та зубожінням. Причину Свого гніву Господь пояснює так: «Чи час вам сидіти по ваших домах, покритих кахлями, хоч дім цей Мій збурений» (Ог. 1,4). Якщо занедбання храму-будівлі викликало Божий гнів, то тим більше ображає Господа зневага храму душі юнака... Отже, не дозволяйте Божій оселі стати вертепом розбійників, щоб не почути вам й іншого звинувачення Христа юдеям: «Дім Мій – Дім молитви, а ви з нього зробили печеру розбійників» (Мт. 21,23; Лк.19, 46). Але як дім Божий стає «вертепом розбійників»? Це діється тоді, коли ми дозволяємо увійти та оселитися в душах юнаків розпусті. Адже ниці бажання є лютішими за розбійників. Вони позбавляють дітей свободи: роблять їх рабами безглуздих пристрастей, вражають з усіх сторін, і всіляко ранять їхні душі. Тому будемо щодня наглядати за юнаками, застосовуючи слово, подібне до батога. Будемо виганяти з їхньої душі пристрасті, щоб діти були в змозі разом із нами взяти участь у вишньому житті. Чи не помічаєте, як часто мешканці міст, лиш віднімуть від грудей, примушують своїх дітей носити олійні гілки, призначають їх суддями у змаганнях, організаторами ігор та керівниками хорів? Це зробімо і ми. З раннього віку вводьмо дітей у небесне життя, оскільки земне лише потребує значних витрат, але користі не приносить ніякої.

Справді, яка може бути користь від народної похвали? Настає вечір – і весь шум та оплески припиняються. Минає свято – і відчуття задоволення зникає. Той, хто прагне отримати радість від вінка, чи від світлого одягу, чи від іншої пишноти, не зможе це зробити, оскільки з часом усе воно зникне, наче сон.

Зовсім не таким є небесне життя. Не потребуючи ніяких витрат, воно, без сумніву, приносить нам велику користь. Той, хто провадить таке життя, постійно приймає оплески не від охмелілих людей, а від сонму ангелів. Та хіба лише сонм ангелів? Сам Владика похвалить і прославить його. А кого хвалить Бог, той не один, не два і не три дні, але вічно торжествуватиме з вінцем на голові, і слава ця не мине ніколи. Час цього торжества не обмежується певними днями, але вічно триватиме у майбутньому віці. Бідність не буде перешкодою служінню Богові. Навпаки, вбогий більше, ніж інші, здатний його вершити, оскільки він є вільним від будь-яких принад життя. Адже тут потрібні не грошові витрати, не багатство, але чиста душа і твердий розум. Саме з цих якостей тчеться відповідний для майбутнього життя одяг душі та плететься вінок. Отже, якщо душа не буде прикрашена доброчинністю, то і золото не дасть ніякої користі; і навпаки: бідність ніяк душі не зашкодить, якщо вона буде духовно багатою.

Служіння Богові нехай звершують не лише сини, але й наші дочки. На це видовище запрошуються і жінки, і старі, і юнаки, і раби, і вільні. Адже там, де виявляється душа, не може бути перешкодою ні стать, ні вік, ні життєві відмінності.

Тому прошу всіх вас присвячувати на це служіння своїх синів та дочок з раннього віку і збирати для них властиве духовному життю багатство, не закопуючи у землю золота і не збираючи срібла, але складаючи до їхньої душі покору, скромність, цнотливість та всі інші чесноти. Ось яких витрат потребує служіння Богові.

Отже, якщо таке багатство ми зберемо і для себе, і для дітей, то і в земному житті ми отримаємо насолоду від великого щастя, і в майбутньому почуємо той блаженний голос, яким Христос прославляє всіх, хто сповідував Його.

А сповідування Христа виявляється не лише у вірі, але й у справах. Бо якщо ми не чинимо справ, то можемо підпасти під покарання разом із тими, хто відрікся від Господа. Способів же відречення є безліч. Павло про це говорить так: «Вони стверджують, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, бувши бридкими, неслухняними» (Тит. 1,16); «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх, не дбає, той відрікається від віри, і він гірший від невірного» (1Тим. 5,8); «Умертвіть лиху пожадливість та зажерливість, що вона є ідолослужінням» (Кол. 3,5). Отже, якщо є стільки способів відречення, то, безперечно, є стільки ж (і навіть більше) способів сповідування, застосовуючи які, ми отримаємо небесну шану.

Про виховання дітей шляхом покарань та на основі вчення Господнього

Апостол Павло в Посланні до Ефесян говорить: «Батьки! Не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх у нагадуванні й застереженні Божому!» (Еф. 6,4). Якщо хочеш, щоб твій син був слухняним, то з дитинства виховуй його «у нагадуванні та застереженні Божому». Не думай, що слухання Божественного Писання для нього буде зайвою справою. Звідти він дізнається корисні для себе слова «шануй батька свого і матір свою». Не кажи: «Слухання Писання – справа монахів; невже я повинен сина свого зробити монахом?» Це страх опанував тобою. Чому ти боїшся того, що є дуже вигідним? Зроби сина християнином. Адже і мирянам украй необхідно навчатися жити за вченням, яке міститься в Писанні. Особливо це стосується дітей, оскільки у своєму юному віці вони ще багато чого не знають. Проте, не знаючи Божественних істин, вони є обізнаними в язичницькій літературі, яка розповідає про життя попередніх поколінь, що тремтіли від страху перед смертю та корилися пристрастям. Твій син має потребу у «нагадуванні й застереженні Божому». Чи не є безглуздим навчати дітей різних мистецтв, посилати їх до училища, нічого не шкодуючи для їхньої освіти; а про виховання «в нагадуванні й застереженні Божому» не турбуватися? Через це ми і пожинаємо гіркі плоди виховання, адже наші діти стають нахабними, нестриманими, неслухняними, розпусними!

Отже, не чинімо так, а прислухаймось до настанови блаженного Павла й виховуймо своє чадо, даючи приклад благочестя та примушуючи з раннього дитинства читати Писання.

Чому ж, скажіть мені, не берете приклад із попередніх поколінь? Особливо ви, жінки, мали б наслідувати славних древніх жінок. Якщо у тебе народилася дитина, то бери приклад із Анни, матері Самуїла. Послухай, як вона вчинила: Анна відразу принесла свою дитину до Божого храму. Хто б із вас не хотів, щоб ваш син був один раз Самуїлом, ніж тисячу разів царем всесвіту? Ви запитаєте: «Як це можливо?» Чому ж не можливо? Лише забажайте цього і доручіть дитину Тому, Хто може її такою зробити. «Хто ж, – ви запитаєте, – це може зробити?» Бог! Тому Анна і доручила Йому свого сина. Сам Ілій мав небагато хисту до виховання. Окрім того, як він цим міг займатися, якщо не мав сили, щоб упоратися з власними дітьми? Але віра й старанність матері зробили неможливе. Народивши первістка, вона не казала: «Зачекаю, нехай дитина виросте, насолодиться життям; нехай його юнацькі роки минають під моїм наглядом». Зовсім ні. Анна прагнула лише якомога швидше присвятити сина Богові. Така жіноча мудрість має бути прикладом і для нас, чоловіків. Анна залишила свого сина у Божому храмі і цим прославила свій шлюб. Адже, подарувавши дитину Господу, вона засвідчила, що у подружньому житті шукала не тілесних утіх, а прагнула догодити Богу. Саме тому Анна, яка у минулому була неплідною, народила дітей, а також сподобилася бачити славу й шану сина Самуїла.

(далі буде)

СИЛА У БЕЗСИЛЛІ

Бр. Михаїл ЛЕХНОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Христос вчить: «Хто своє життя зберігає, той його погубить, а хто своє життя погубить задля Мене, той його знайде» (Мт. 10,39). Він хоче, щоб навчились від Нього бути лагідними і покірними серцем. Один мудрець сказав: «Якщо б люди усвідомили собі силу цих слів Ісуса Христа, вони б залишили всі науки, які тільки є на світі, і вчились би тієї одної – науки покори, смирення».

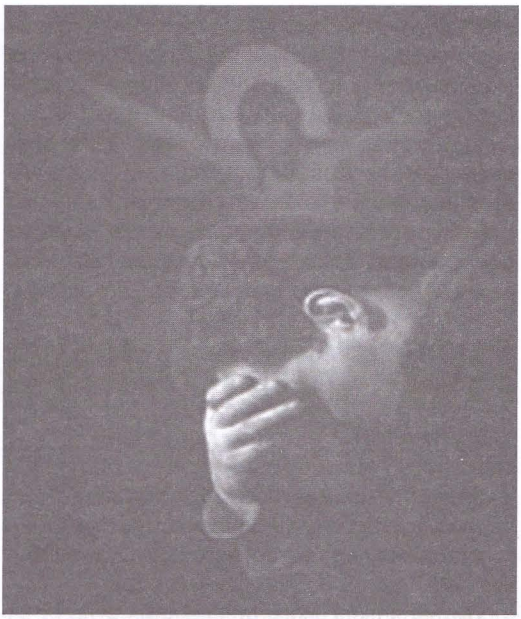

Теоретично бути покірним не створює жодних проблем, але коли в реальності замість похвали чути: «Розіпни його!» (Ів. 19,15), легше сказати, як Петро: «Я його не знаю» (пор. Мт. 26,72), і перейти на сторону більшості. Причиною такого відречення є страх. «…Але досконала любов проганяє страх, оскільки страх несе страждання; хто ж боїться, той недосконалий у любові» (1 Ів. 4,17-18) – пропонує вихід апостол Іван Богослов.

Щоб любити інших, треба усвідомити цінність свою і кожної людини, бо людина є не просто індивідуальним членом того самого виду, вона є унікальною, неповторною істотою, яка дана сама собі в акті самоприсутності (самоусвідомлення). Унікальність кожної особи є однією з підстав визнання її гідності.

Людина здатна пізнати себе, володіти собою, добровільно дарувати себе та входити у сопричастя з іншими особами; вона покликана до союзу зі своїм Творцем, покликана дати Йому відповідь вірою і любов'ю, якої ніхто інший не може дати замість неї. Тому варто було б кожній людині усвідомити свою гідність і згідно з нею поводитися. А як буває насправді? Насправді ми або не свідомі своєї гідності в очах Божих, або ставимо своє «я» настільки високо, що через свою гординю відпадаємо від Бога. І гордість, і покора здатні сягнути глибини нашого серця, тому перша така небезпечна, а друга претендує на таке особливе місце у нашому духовному житті. Бо все, що правдиве і духовне, походить від самого серця, чи це правильна молитва, чи глибока віра.

Те, що зовнішнє, часто є «фарисейське», поверхове і нещире. Тому вдавана покора є абсурдом. Святий Василій Великий мовить: «Хто бажає в Царстві Небеснім мати більшу славу – мусить тут полюбити все, що останнє і найгірше». Помилковою є думка: «Як я буду покірним, тоді всі будуть мене топтати і зневажати». Звичайно, якщо бачиш неправду, несправедливість, то треба не мовчати на гріх, а висловитись, хоч би й це нічого не змінило. Інколи мовчання в покорі може голосніше промовити, бо правдива покора – дійсно велика сила, а не слабкість, і ми не повинні її боятися, а, навпаки, – плекати в собі як найцінніший скарб.

Чому на сьогоднішній день стільки проблем у Церкві та в світі? Тому що немає покори, адже джерелом нашого беззаконня часто є хибне переконання, що ми розумніші від Бога і здатні самі вирішувати, що добре, а що – зле, що певні цінності ми в праві змінити, як нам захочеться. Людина горда не уповає на Бога, на Його силу та благодать – вона надіється на власні сили, через що дуже легко падає в гріхи. І, навпаки, покірний завжди надіється на Бога, поклада-

ється на Нього в молитвах, а тому уникає гріхопадіння. Навіть більше: не засліплена гордістю людина здатна краще оцінити дійсність, наче дивлячись Божими очима.

Святе Писання говорить нам, що благодать дається покірним, а святий Йоан Ліствичник пише: «Багато спаслося без пророцтв і просвічень, без знаків і чудес, але без покори ніхто не ввійде до весільної кімнати, тому що покора – це сторож цих дарів, і без неї вони ведуть легковажних людей до руїни. Жаль підносить тих, що впали, плач за гріхи стукає до дверей неба, а свята покора їх відчиняє». Не треба бути ані гордим фарисеєм, ані вважати і показувати себе перед іншими покірним митарем, бо такий «митар» буде фарисеєм. Насправді покірний і святий той, хто не вважає себе таким.

ПОКЛИК КОЖНОГО

Христина БАГРІЙ

Дивна річ – покликання: хтось його шукає, докладаючи багато зусиль, а хтось всіма способами намагається його заглушити в собі.

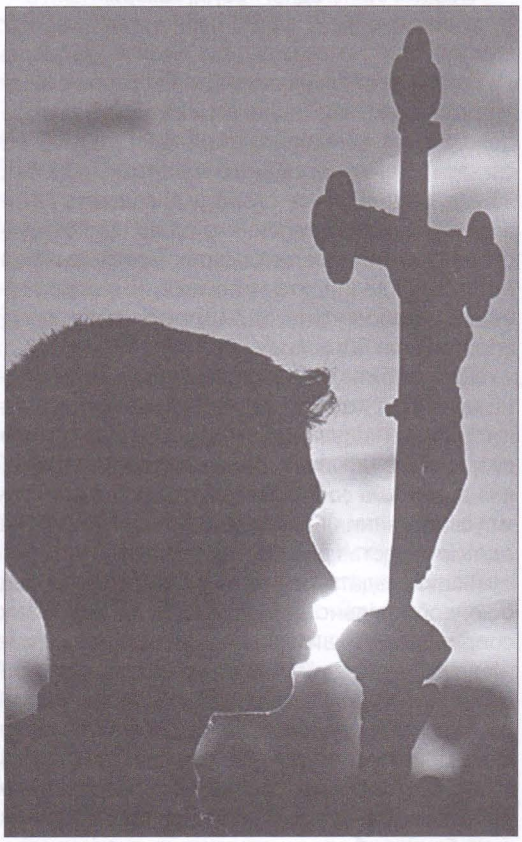

Питання людського покликання було і є завжди актуальним, перш за все тому, що кожна людина рано чи пізно стає перед ним, а також з тієї причини, що всі ми є завжди в пошуках Бога і самих себе.

Чи не найбільше вражає саме отой момент прозріння, коли людина починає усвідомлювати своє призначення. А пізнавши своє покликання, починає шукати шляхи його досягнення. Перші кроки можуть бути несміливі, зроблені з душевним спокоєм і миром, а можуть і супроводжуватися труднощами. Але неодноразово стається, що Бог так виразно підтверджує правильність обраного шляху, що не залишається нічого іншого, хіба цілеспрямовано йти до мети – вже без вагань, в цілковитій довірі до Творця, Який провадить.

Такі моменти в кожному окремому випадку є особливі. Адже люди відрізняються характерами, способом мислення, життя і т. д. Отже, і способів, якими Господь промовляє до них, теж є безліч. І всі вони, як і будь-який шедевр Творця, оригінальні й унікальні.

Біографії людей, які обрали життя в монастирі, лише підтверджують це. Часом вони свідчать про справді круті повороти. Наприклад, ченцями і черницями могли стати ті, що в молодості навіть не відзначалися глибиною духовного життя, полюбляли танці, гучні забави і багато іншого, а згодом через саме такі моменти прозріння добровільно і охоче ставали Божими слугами, складали вічні обіти чистоти, покори, послуху. Такі випадки – це приклад чогось надзвичайно високого і неймовірно загадкового,

що важко піддається розумінню з точки зору багатьох сучасних людей.

Мабуть, я ніколи й не зумію пізнати отієї глибини добровільної і безповоротної самопожертви Богові, зробленої у великій любові. Для мене в таких випадках великою загадкою і прикладом стає сила волі того хлопця чи дівчини, що відважились на таке рішення, яка б не змогла існувати і жевріти в серцях тих осіб без великої любові і довіри до Бога. Це загадка. Прекрасна загадка кожного з них, чим часто і охоче вони діляться з тими, хто ще в пошуку своєї дороги до Бога.

Вірю в те, що шлях пізнання у кожного свій. Саме в пошуку ми падаємо і піднімаємось, багато «зайвого» втрачаємо, натомість багато нового і потрібного знаходимо. І так до того моменту, поки не знайдемо себе в своєму покликанні. Сил до пошуку додаватиме запевнення нашого люблячого і вірного Друга – Ісуса, що знайде той, хто шукає.

НАС ПОЄДНАЛИ ДВІ СВЯТИНІ – БОГ І УКРАЇНА

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК,
член товариства «Містична троянда»

Середина лютого для церкви св. Андрія, що у Львові, була знаменною. Адже в ці дні тут згадували пам'ять трьох осіб, які прикладом свого життя запалили не одне серце до служіння Богові і Україні.

15 лютого виповнилося б 89 років блаженної пам'яті о. Василю Зіньку, ЧСВВ, (1922-2008). Уродженець міста Сокаля, що на Львівщині, через певні обставини життя з ранньої юності він змушений був проживати за кордоном. Повернувся на рідну землю лише у 1994 р. Б. і працював тут ще 14 років. Цей невтомний Божий працівник був багаторічним редактором українських релігійних журналів, що видавалися за кордоном: «Праця», «Життя» та «Місіонар».

Скромний, вимогливий до себе і невибагливий в побуті, навчав своїм життям не лише любити Бога, а й свою рідну землю – Україну. «Україна для мене скрізь, де є українці», – писав колись отець.

Останні роки отець Василь служив в церкві св. Андрія і був не лише духовним провідником молодіжного товариства «Містична троянда», але й добрим батьком молоді.

18 лютого – день, коли Господь забрав до себе Наталю Якимчук (1983-2003). Завжди лагідна, уважна, скромна, доброзичлива Наталя не тільки любила молитися на вервичці, вона ще й інших цього навчала. Була активною в товариствах св. Терені та «Містична троянда» церкви св. Андрія, мріяла про вступ до монастиря, хотіла прийняти чернече ім'я сестра Йосафата. Але недуга спалахнула раптово, і в розквіті сил згасло її молоде життя.

А 19 лютого минуло 13 років з дня трагічної загибелі Романа Ковалюка (1972-1998), молодого талановитого фізика, взірцевого християнина, активного парафіянина храму св. Андрія. Цей відважний хлопець був мужнім Христовим воїном, який свідчив про свою віру не лише на рідній землі, але й за кордоном. Своє юне життя віддав за віру і за Україну в Токіо, де стажувався як фізик, коли на нього піднялася ворожа рука. Сьогодні як ніколи актуально звучить слова з Романового листа, звернені до кожного українця:

«Я Вас дуже люблю і дякую Богові, що я є тут, в Японії, окремо від Вас, – бо ще краще відчуваю свою любов до Вас і до України. Тепер я дійсно зрозумів, що Україна – це Богом благословенний край».

Цього року в пам'ять тих трьох людей – ісповідників віри – відбувся концерт членів товариства «Містична троянда» у Львівській семінарії Святого Духа та у Львівському національному університеті імені Івана Франка. У вступному слові вечора духовний провідник товариства о. Володимир Кусий, ЧСВВ, зазначив: «Якщо ви знаєте, куди йдете – то вам підійде будь-яка дорога». В іншому місці він сказав: «Чи може людина приймати життя з радістю, коли вона не знає, для чого живе?» Нашу зустріч продиктувало саме життя і саме ці дві думки стали основою наших спільних розважань під назвою «Нас об'єднали дві святині – Бог і Україна».

АПОСТОЛ ПРОКАЖЕНИХ

З життя святого отця Даміяна (за твором Вільгельма Гюнермана)

Продовження,
Початок у ч. 12 за 2010р. – ч. 3 за 2011 р.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

VII

На цю землю, що колись була пеклом, здавалося б, прихилилося небо. Тут усе змінилося. Прокажені вже не боялися резервації на Молокаї. Бог благословив їх.

Невдовзі на острів прибула сама принцеса, представниця вищої влади. Її зустріли з великими почестями. Із нею прибули матері, діти яких перебували на острові.

Хоча принцесу вітали квітами з насиченим запахом, все ж таки було чути запах ран прокажених. Вона бачила, як дівчата затуляли свої уражені обличчя хустинками. Раптом почула крик. Одна з матерів, які приїхали на острів, упізнала в натовпі свою дитину. Приступила до неї, взяла на руки, обливалася слізьми, та не могла поцілувати їй личко, що було в ранах. Страшне видовище. Принцеса хотіла промовити до людей добре слово, але щось не дало їй це зробити. Натомість підійшла до матері з дитиною і поклала свою долоню на голову маленької. Це ніжне співчуття було важливішим за пишні промови деяких можновладців.

Після візиту принцеси на острів життя тут почало покращуватися. У лікарні з'явилися лікарі, вони привозили зі собою ліки. Постійна присутність лікаря на острові давала полегшення отцеві Даміяну. Тепер він міг більше опікуватися духовними справами. Від джерела все ж протягнули водопровід, і вже не треба було носити воду з гір.

На острів приїздив новий єпископ. У нагороду отцеві Даміяну привіз подарунок – золотий хрест. Отець хотів його зняти зі свого габіта, але єпископ заборонив.

Мені здається, що Господь з неба дасть мені інший хрест, – промовив отець Даміян, передбачаючи свою долю.

Одного разу місіонер повертався з мандрівки. Його ноги стали важкими й холодними, і він попросив теплої води, бо відчував нестерпний біль у ногах. Лише теплі купелі приносили йому полегшення. І тепер сестра Анна приготувала гарячу воду.

– Що це за вода, що парує, але не гріє? Піди принеси гарячої води, щоби долити.

Сестра знову принесла гарячої води, промовляючи:

– Отче, не лийте на ноги, бо обпечетеся! – перелякано крикнула сестра.

Коли він опустив ноги, то на шкірі вискочили пухирі, але не відчув тепла. Він швидко витягнув ноги з води.

– Ошпарив ноги. Знаєш, що це означає?

На очах Анни з'явилися сльози.

– Я прокажений… Іди, принеси мені гарячого чаю, – замисливши, попросив місіонер.

Цю розмову почули діти, які прийшли до отця Даміяна. Вони почали звинувачувати себе:

– Це моя провина, я палив із твоєї люльки…

– Ми всі палили, – говорили діти.

Цю люльку отцю Даміянові прислала його мати з Фландрії. Оглядаючи її, він сказав:

– Можливо, ця люлька принесла мені хворобу. Але, мабуть, ні. Їжа, повітря, діти, отруйні випари, які наповнюють острів, саме життя тут... Тому не маєте чого переживати, діти. А от палити – гріх.

– Отче, ми тільки трішечки, – промовляли діти разом.

– І цього не можна. Заповіді Бог дав для всіх, – посміхнувшись, казав монах.

Допивши чай, отець, готуючись відпочити, промовив далі:

– Вже ніколи не буду здоровим. Я – повалене дерево, яке незабаром будуть точити черви.

На саме Різдво діти приготували величавий вертеп, яким захотіли зробити радість отцеві. Монах став на колінах перед вертепом і дивився з болем на Дитятка Ісуса, яке колись візьме на себе гріхи світу, а зараз увесь біль зосередив у своєму маленькому серці. Даміян молився:

– Отче наш… Нехай буде воля Твоя… Дякую Тобі, Господи, за все, що Ти мені дав. Дякую Тобі за цей хрест прокази. Адже Ти дав мені обличчя своїх дітей.

П'ять років переносив отець Даміян недугу. Нікому не жалівся й не розповідав про свої болі. Найбільшою приємністю було для нього стояти біля вівтаря і служити Літургію.

На Молокаї приходили кошти з різних країн. І це завдяки доброму імені отця. На Різдво Христове 1888 року відбулося посвячення новозбудованого храму. Отець, хоча й був утомлений недугою, взяв участь у освяченні храму. Смертельно хворий, переносив урочисто до нової святині Святи Дари. Отець називав святиню «катедрою на Молокаї».

Коли вкінці всі отці співали подячну пісню, отець Даміян просив, щоби дали йому можливість одному співати. І він заспівав хриплим глухим голосом: «Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твого за Твоїм словом у мирі…» Отець плакав, гіркі сльози заливали його обличчя, спливали по сивій бороді, у горлі стояв гіркий клубок. Плачем наповнилася святиня.

Ця драма нагадувала смерть Ісуса Христа на Голгофті і Його світле воскресіння. Але це було свято Різдва Христового. Після торжества отець Даміян упав на сходах вівтаря. Його занесли до хати й поклали на злиденну вбогу постіль. Після свячення храму отцеві стало легше, і впродовж кількох тижнів він знову служив Літургію.

Настав Великий піст. Сильні болі роздирали його слабке тіло. Він тримався мужньо і перед смертю ще зробив собі труну.

І тут прийшли найважчі випробування – зневіра. Його огорнув смуток. Жодна молитва не приносила полегшення. Він стояв навколішки перед Святими Тайнами, але не мав полегшення і втіхи та й не хотів нікого бачити.

І коли прийшов до нього отець Конрад, монах сказав:

– Відійди, залиши мені самого… Бог мене опустив, і я вмираю негідним увійти до неба…

Отець Конрад почав йому розповідати євангельські правди про те, що Син Чоловічий прийде у слові своїм судити і скаже до овець, що праворуч біля нього: «Ходіть, благословенні Отця мого… бо я був голодний, і ви мене накормили…»

Та отець Даміян перебив його:

– Відійди, брате, мені вже ніщо не допоможе!

І тут отець Конрад почав шукати в Євангелії інше місце. Раптом звідти випав образок Матері Божої із Фландрії.

Тут щось змінилося: отець Даміян узяв до рук образок.

– Матінко моя, прийди до мене! – благав отець.

І отці почали молитися разом. Недужий плакав.

Після обіду отець Даміян висповідався, а після сповіді сказав:

– Дивіться, всі мої рани заживають. Я, як ніколи, щасливий!

Наступного дня отця Даміяна востаннє возили по всій місцевості. Він із кожним прощався добрим словом. Усі зверталися до нього зі сльозами, особливо діти з сиротинця.

– Не тужіть за отцем. Його замінить рідний брат, отець Памфілій, який прибуде з Китаю й буде з вами, – заспокоював їх отець Конрад.

15 квітня 1889 року отець Даміян заснув вічним тихим сном. До його мертвих рук поклали хрест, вервицю й образок Матері Божої зі Фландрії. Це вона в останні дні його життя піднесла його дух і відігнала зневіру. То було справжнє чудо.

До речі, про свою хворобу він нічого не писав матері. Вона знала про це з газет уже два роки. Із великим болем прийняла звістку, розголосила всім родичам й пояснила, що він став прокаженим за гріхи роду, тому такою була Божа воля. Вона померла на 83-ому році життя, невдовзі після повідомлення в газетах про зараження проказою сина.

Мертве тіло отця Даміяна майже повністю звільнилося від ран прокази, сліди якої майже зникли. Поховали отця з належними почестями, під платановим деревом, а на хресті написали: «Більшої любові ніхто не має, як той, хто життя своє кладе за друзів своїх» (Ів. 15,13).

У 1936 році тіло святого Даміяна було перевезено на його батьківщину, у Бельгію. Після беатифікації отця Даміяна у 1995 році Папою Іваном Павлом II частина мощей була повернена на Гаваї. 11 жовтня 2009 року Папа Бенедикт XVI канонізував його і приєднав до лику святих.

ЗВЕРШИЛОСЯ

о. Василь Богдан МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

I

Твій славний гріб, Твої живучі рани...
О, ні, не може бути тут омани,
Ти ж Сам пророк: Син Божий з мертвих встане!
Радій, Пречиста! Веселись, Іване!

Умийся, Петре, бо прощення дане,
Від Спаса не почуєш ти догани;
Звершилися предвічні Божі плани.
І що тут вдіють зловорожі клани?

Ісус воскреслий серед учнів стане,
Серця зведуться, як церковні фани,
Триденний переляк умить розтане.

Ранкове сонце в гріб порожній гляне;
Не повертайся вже назад Йордане, --
Всесвітнє плем'я в милосердя вбране.

II

Це сталося удосвіта, в неділю,
До гробу з пахощами йшли жінки –
Любові щиросердної бруньки;
Вклонімося такому богомріллю!

Я сонцем Воскресіння пам'ять грію,
Небесні не скінчилися знаки,
Спаситель обіймає всі віки –
Його любов час не покриє цвіллю.

Втекла сторожа, затріщали скали.
Окови адові з Адама впали –
І душам вхід відкрився до небес...

Пахучим миром змащена гробниця.
Месія встав – лишилась плащаниця
І скроплений святою Кров'ю хрест.

■ Слава Ісусу Христу!

Пише до вас Галина, член Апостольства молитви, сестра Параскевія III-го Чину святого Василія Великого. Хочу подякувати Богові за велику ласку і чудо оздоровлення, що отримала від Бога. Пишу тому, що завжди просимо у Бога допомоги у всіх потребах, та не завжди дякуємо.

У січні 2007 року у мене стався нирковий приступ – блокування нирки камінчиками. Пройшла процес лікування, контактну операцію. Стан здоров'я покращився. Та за деякий час нирковий приступ повторився. Операцію робити неможливо через поганий стан нирок, лікарі опинилися в глухому куті. Всю надію поклала на Бога, молилася щиро і просила прощення за свої гріхи з цілого життя. За мене молилася вся спільнота Апостольства молитви. Я дуже просила Бога, вірила в чудо і чекала. Це правда, що Бог є близько нас, вислуховує нас, тільки сильно треба вірити, про що просимо у свого Спасителя. І сталося чудо, про яке просила в Бога: без медикаментозного втручання з ниркових проходів вийшло три камінчики.

Зі сльозами на очах і великою радістю я впала хрестом, дякувала, що вислухав мене, таку грішницю, прославляла свого Творця. Тепер стараюся зробити щось доброго для Господа, хоч якийсь маленький вчинок на славу Бога.

Хочу через часопис «Місіонар» скласти подяку Богу в Пресвятій Трійці, Пречистій Діві Марії, своєму ангелу-хоронителю, усім моїм небесним заступникам за дану мені ласку.

с. Параскева,
м. Львів

■ Хочемо подякувати за заступництво святим Юді-Тадею, св. Йосифові, Пречистій Діві Марії, отцю Йосифу, отцю Йосафату Павлові Воротняку. Щодо останнього,

ПОДЯКИ

то ще за життя отця ми досвідчили його дар примирювати, а в скруті постановили, що поїдемо до нього на могилу та за вислухане прохання подякуємо через часопис «Місіонар». І ось при найближчій розмові, через два дні, суперечку, що ворог посіяв між двома особами, було полагоджено. Ми радіємо подвійно і за примирення, і за те, що милосердний Господь вказує нам на ще одного заступника в особі о. Йосафата.

Віталій і Наталя,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Через молитви дев'ятниці до св. Юди-Тадея я випросила в Бога ласку, що мій чоловік знайшов добру роботу. Тому я написала до Вас, щоб поділитися тим, що ще одна людина вибрала собі за опікуна святого Тадея.

Парафіянка
церкви святого Онуфрія
у Львові

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, блаженним сестрам-монахиням Олімпії та Лаврентії, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Антонію Падевському, св. Шарбелю, св. Філомені, св. Пантелеймону, усім святим, душам в чистилищі за постійну допомогу, підтримку і пораду. А особливо за те, що завдяки їх заступництву я здала успішно екзамени і незалежне оцінювання. Пишу тому, що такою була моя обіцянка Господу, Божій Матері. Господь вислухав мою молитву.

Ірина,
м. Борислав, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Через часопис «Місіонар» хочу висловити подяку Пресвятій Трійці, Матері Божій, сестрі Марті Вєцкій, о. Зигмонту Гораздовському, св. мученици Юлії, ангелу-хоронителю, Івану Хрестителю, Якову Стрепі, Найсвятіщому Серцю Ісуса Христа і Непорочному Серцю Пречистої Діви Марії і всім святим, до яких молилася, але не згадала. Дякую за вислухані мої молитви прошу про подальшу опіку наді мною і моєю родиною.

Юля,
м. Золочів, Львівська обл.

Я дуже дякую Матері Божій, св. Юді-Тадею за всі отримані Божі ласки.

Читачка часопису «Місіонар»

Слава Ісусу Христу!

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, усім святим: апостолу Юді-Тадею, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Шарбелю, св. отцю Піо – за ту ласку, що вислухали мене в молитві. Мене дуже боліла спина, я просила допомоги у всіх святих, а потім взяла образок святого Миколая Чарнецького, притулила до хворого місця, молилася і просила допомоги у всіх. Вірите чи ні, а через деякий час біль минув. Я постановила: якщо буде мені краще, то обов'язково напишу, як це було. Дуже дякую всім, до кого я зверталася.
Люди, молімося, просімо Господа про допомогу, наші лікарі – тільки Господь Бог і Пречиста Діва Марія.

Кільницька Г. Ю.,
м. Новий Розділ

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ ДЗВІН»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

По горизонталі: 5. Христос воскрес! …. воскрес! Велично дзвін воскреслий залунав. 8. Потік, біля якого було схоплено Ісуса. 9. А щезла вся …, як дим, що з вітром в світ летить. 13. Ось так, так сіють мак і петрушку, й …. (Гаївка). 15. Тішмось, веселімся, заспіваймо грімко днесь: … і слава Богу Сину, що із мертвих встав, воскрес. 16. Одежа Ісуса, яку воїни поділили з допомогою жереба після Його розп'яття. 17. Ангел Божий наперед … з гроба відвалив, і невістам возвістив: що Ісус смерть побідив. 18. Люди, що йшли перед ним і ззаду, кликали «… Синові Давида! Благословен той, що йде в ім'я Господнє».

По вертикалі: 1. Про Ісуса Твого Сина, каже … із небес: «Христос воскрес». 2. Християнська праведність: уникай злого – чини … . 3. Отець Василь Мендрунь, ЧСВВ – … слів пісні «Вже морок щез». 4. День, коли Ісус Христос установив Пресвяту Євхаристію на Тайній вечері. 6. Ой …, сонечко, світи на наше зіллячко, на наше подвір'ячко. 7. Тоді сказав їм: «… у мене на душі – аж до смерті! Зостаньтеся тут і чувайте зі мною». 10. Синонім до слова прагнення, охота, хотіння, воля. 11. Христос воскрес! … з неба ся являє. 12. Ученики мир співають, … і смуток забувають, Слово Боже всім голосять, і спасення їм приносять; а спасення йде з небес: Христос воскрес! 14. Усе, що живе, нехай хвалить Господа. Хваліте Господа з неба, хваліте його на висотах. Бо тобі належить …, о Боже (пасхальна Утреня).

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за березень 2011 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3.Милосердя. 6.Церква. 7.Істина. 11.Сонце. 12.Бог. 13. Петро. 16.Проповідь. 19.Автор. 20.Дія. 21.Народ. 24.Покора. 25.Людина.26.Застанова.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Слово. 2.Хрест. 4.Серце. 5.Ангел. 8.Молитва. 9.Чоловік. 10.Христос. 14.«Сон». 15.Дім. 17.Голос. 18.Тайна. 22.Краса. 23.Любов.

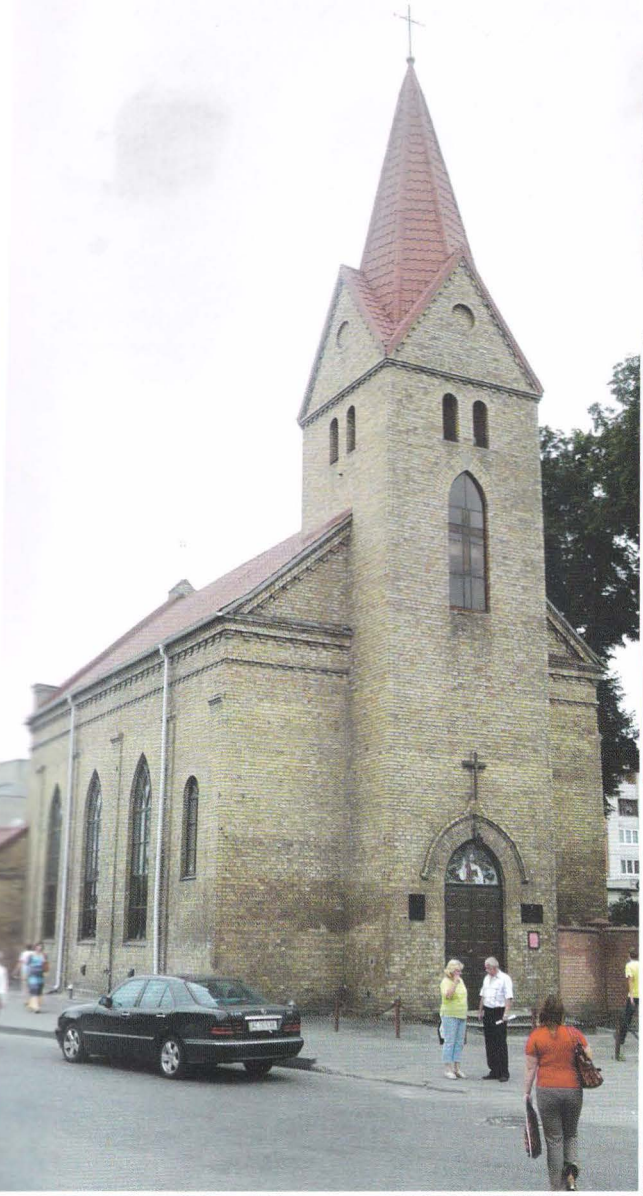

МОНАСТИР СВ. ЙОСАФАТА
(м. Володимир – Волинський,
Волинська обл)

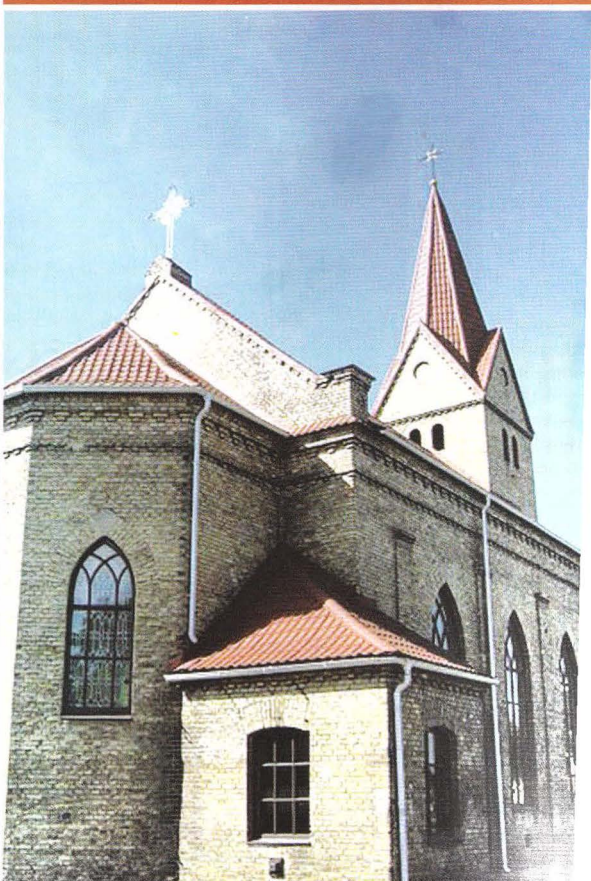

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

о.Маркіян Когут, ЧСВВ
ЧЕРНЕЧІ СОНЕТИ. ЛІТУРГІЯ В КАЙДАНАХ.
– Львів: Місіонер. – 104 с.

«Чернечі сонети» – незрівняний, яскравий приклад чернечого життя, чернечого братолюб'я. Автор з величезною любов'ю описує силу монастирського духу, глибоку жертву ченців, які «багато милого покинули», вступили на шлях тернистий і страждальний, щоб стати непохитними в голошенні Божого слова, щоб навіть «соломинка не смітила ні одну хвилинку священних монастирських Божих дворів», через яку «щоб не спіткнулися Христові ноги».
«Літургія в кайданах» – це найвища хвала Літургії, її сила, промінь сонця, який освічував душу наших достойних ієрархів на засланні, які не зламалися, не відступили від віри, гідно захищали душі в жорстоких умовах холодної тундри, не втратили сили духа…

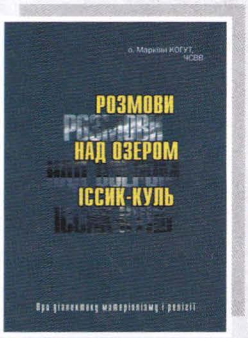

о.Маркіян Когут, ЧСВВ
РОЗМОВИ НАД ОЗЕРОМ ІССИК-КУЛЬ.
Поема про діялектику матеріялізму і релігії.
– Львів: Місіонер. – 280 с.

Книга отця Маркіяна Когута, ЧСВВ, «Розмови над озером Іссик-Куль» написана в неволі. Майстерне володіння технікою віршування, оригінальна структура, і, щонайголовніше, осягнення глибин людського духа, ерудиція та блискучі взірці філософування – все це підносить твір до рівня найкращих зразків світової літератури, яку творили давні філософи.
Як справжній патріот своєї землі та вірний священик переслідуваної Церкви о. Маркіян Когут ставить у центрі своїх роздумів сталу релігійність як потребу людської душі, що безнастанно прагне Бога.

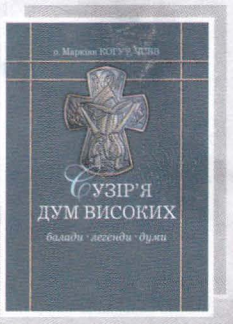

о.Маркіян Когут, ЧСВВ
СУЗІР'Я ДУМ ВИСОКИХ.
Балади, легенди, думи.
– Львів: Місіонер. – 128 с.

Творча спадщина о. Маркіяна Когута, ЧСВВ – живий відгук його небайдужого серця чи не на кожну подію в історії Церкви та його рідного народу. Будь-яке відкриття, новину він розглядає крізь призму Божого бачення, вчить людей мислити й жити право, справедливо, по-Божому.

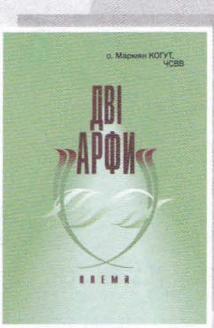

о.Маркіян Когут, ЧСВВ
ДВІ «АРФИ». Поеми.
– Львів: Місіонер. – 296 с.

Піснею прослави Творця Вселенної є ця збірка поетичних творів мужа віри й невтомного трудівника Божого виноградника о. Маркіяна Когута, ЧСВВ. У ній, наче в скарбниці небесної мудрості, кожен знайде для себе мед духовний.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua